Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος | Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαρτίου 1927 | Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 16

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Νὰ σὲ χαρῶ, ἀγόρι μου, ἔκαμε ὁ πλοίαρχος ἀπορώντας· ἔχετε καὶ τουφέκια στὸ χωριό σου;

— Ὄχι ὅλοι, ἀπάντησε ὁ Μόκοκό. Ὁ μπαμπᾶς ἔχει τουφέκι γαλλικὸ κι' ἔμαθε ἐμένα νὰ ρίχνω . . . Ὅταν γίνω βασιλιάς, πρόσθεσε μ' ἀξιοπρέπεια, θὰ δώσω τουφέκια σ' ὅλους τοὺς στρατιώτες μου καὶ θὰ πολεμήσουμε ἐχθούς μας Μπαταμπούμ!

***

Ὅλα τὰ πράγματα τελειώνουν, ὅσο ὡραῖα κι' ἂν εἶναι. Κι' ἡ μέρα αὐτὴ πέρασε κι' ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πάνε στὸ σταθμό, ὅπου θᾶβρισκαν τὸν Πατατούκα.

Ὁ γυρισμὸς ἔγινε μὲ λιγότερο κέφι. Κανεὶς δὲν μιλοῦσε, οὔτε κι' ὁ καπετὰν-Μάριος, ποὺ συνήθως μιλοῦσε πολύ.

Συλλογιζόταν μ' ἀνησυχία τί εἴδους ζωὴ περίμενε τὰ δυὸ παιδιὰ στὸ Παρίσι, μὲ προστάτη αὐτὸ τὸ ὕποπτο ὑποκείμενο ποὺ τοῦ εἶχε τόσο λίγη ἐμπιστοσύνη.

Γι' αὐτό, λίγο πρὶν χωρίσουν, ὁ πλοίαρχος εἶπε στὸ Μοκοκὸ μὲ κάποια συγκίνηση στὴ φωνή του:

— Μικρέ μου, ἂν καμμιὰ φορὰ τύχει νὰ βρεῖς τίποτα δυσκολίες καὶ εἶσαι στενοχωρημένος, νὰ μοῦ γράψεις παρευθύς: πλοιαρχον Μάριον, ὁδὸς Μαζαγράν, Μασσαλίαν... Κατάλαβες;

— Ναί, κατάλαβα, ἀπάντησε τὸ βασιλόπουλο, συγκινημένο ἀπὸ τὴν καλοσύνη τοῦ ναυτικοῦ.

— Πλοίαρχον Μάριον, ὁδὸς Μαζαγράν, ξαναεῖπε ὁ Μασσαλιώτης,

Τ' ἁμάξι σταμάτησε στὴν εἴσοδο τοῦ σταθμοῦ. Ὁ Πατατούκας περίμενε μπροστὰ στὴ θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων. Προσπάντησε τὰ δυὸ παιδιὰ μὲ βῆμα σταθερὸ καὶ μετρημένο, πρᾶγμα ποὺ ξάφνισε τὸν πλοίαρχο. Τὸν κοίταξε καλὰ-καλὰ καὶ βεβαιώθηκε ὅτι ὁ «καθηγητὴς» δὲν ἦταν μεθυσμένος. Πῶς τὸ πάθε; Περίεργο!..

— Τόσο τὸ χειρότερο, σκέφθηκε. Ἂν βρισκόταν στὰ κέφια, θὰ ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ μὴ τοῦ ἐμπιστευθῶ τὰ μικρά.

Μὰ φαίνεται ὅτι ὁ Πατατούκας, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ βαπόρι, εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐξαλείψει τὴν ἐντύπωση ποὺ ἡ ἄταχτη διαγωγή του εἶχε κάμει στὸν πλοίαρχο καὶ στοὺς ἐπιβάτες.

Παρουσιάστηκε λοιπὸν μὲ πολλὴν ἀξιοπρέπεια, μαζὶ μ' ἕναν ὑπάλληλο τοῦ σταθμοῦ ποὺ τοῦ ἔδειχνε ἄπειρο σεβασμό.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, γιατὶ φροντίσατε γιὰ τοὺς μαθητάς μου, εἶπε ψυχρὰ κι' ἄμεμπτα στὸν πλοίαρχο.

Ὕστερα γύρισε στὴν Ἰσὲ καὶ τῆς εἶπε:

— Τηλεγράφησα στὸ βασιλιὰ γιὰ τὴν ὑπόθεσή σου κι' ὅταν λάβω ὁδηγίες, θὰ σοῦ πῶ τί θὰ γίνει γιὰ σένα.

— Ὡστόσο ἐγὼ ἔρχομαι στὸ Παρίσι μαζί σας; ρώτησε δειλὰ ἡ κόρη τοῦ Μαμοῦ.

— Μάλιστα! ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ καθηγητής.

Ἡ Ἰσὲ συγκράτησε τὴ χαρά της κι' ἀρκέστηκε μόνο ν' ἀλλάξει μιὰ χαρούμενη ματιὰ μὲ τὸ Μοκοκό.

Πέρασαν στὴν ἀποβάθρα, ὅπου περίμενε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι.

Κι' ἐδῶ ἡ κατάπληξη κι' ὁ θαυμασμὸς τῶν παιδιῶν ἦταν ἀπερίγραπτος. Τὰ καϊμένα δὲν εἶχαν ἰδεῖ ποτέ τους σταθμὸ καὶ σιδηρόδρομο καὶ κοίταζαν τώρα, ἄφωνα ἀπὸ θαυμασμό, τὴν πελώρια μηχανὴ ποὺ ξεφυσοῦσε σὰν ὑπερφυσικὸ τέρας, ἀνυπόμονη νὰ ξεκινήσει τρέχοντας στὶς ἀπέραντες ἐκτάσεις.

«Ἀποχαιρέτησε ψυχρὰ κι' ἀνέβηκε στὸ βαγόνι . . .» (Σελ. 138, στ. α'.)

Ὁ Πατατούκας ὅμως δὲν σκοτίστηκε νὰ ἐξηγήσει, μὲ λίγα ἔστω λόγια, στὰ παιδιὰ τὴ θαυμάσια αὐτὴ ἐφεύρεση, ποὺ μόνο ἡ συνήθεια μᾶς κάνει νὰ μὴ τὴν προσέχουμε τώρα πιά.

Πῆρε ἀπότομα τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τάφερε μπρὸς σ' ἕνα διαμέρισμα, ὅπου ὁ ὑπάλληλος περίμενε μὲ τὸ κασκέτο στὸ χέρι.

— Τὸ ἰδιαίτερο βαγόνι εἶν' ἕτοιμο. Ὁ πρίγκιψ μπορεῖ ν' ἀνεβεῖ, εἶπε ὁ ὑπάλληλος.

Ὁ Πατατούκας, ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει ἀπὸ πρὶν ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνοθεσία, κοί-

ταζε τὸν πλοίαρχο καὶ τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ ἰδεῖ τί ἐντύπωση θὰ τοὺς ἔκανε. Μὰ πάνεις δὲν ἔδινε προσοχὴ σ'αὐτά, γιατὶ ὅλοι κοιτάζαν ν' ἀποχαιρετήσουν τρυφερὰ τὰ δυὸ συμπαθητικὰ ἀραπάκια. Ὁ Πατατούκας δὲν κρατήθηκε:

—Ἐδήλωσα, εἶπε, στὸ σταθμάρχη τὴν ἰδιότητά μου καὶ μοῦ κράτησε ἰδιαίτερο βαγόνι.

Κι' ἀμέσως ἀποχαιρέτησε ψυχρὰ κι' ἐπίσημα κι' ἀνέβηκε γρήγορα στὸ βαγόνι.

Ὁ πλοίαρχος κι' οἱ κυρίες φίλησαν τὰ δυὸ παιδιὰ μὲ μεγάλη συγκίνηση.

— Δὲν ξέρω γιατί, ἔλεγε ὁ ναυτικὸς ὕστερα, μὰ μοῦ κοστίζει λιγάκι νὰ βλέπω αὐτὰ τὰ δυὸ ἀθῶα παιδάκια νὰ πηγαίνουν στὸ Παρίσι μονάχά τους, στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ μεθύσταση... Κάτι μοῦ λέει ὅτι ἡ δουλειὰ αὐτὴ δὲ θὰ πάει καλά. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ βγάλει ψεύτη..

Τὸ σφύριγμα ἔδωκε τὸ σύνθημα καὶ τὸ τραῖνο ξεκίνησε ἀργὰ πάνω στὶς γραμμές. Οἱ δυὸ μικροὶ Ἀφρικανοί, μὲ τὰ πρόσωπα κολλημένα στὰ τζάμια τοῦ βαγονιοῦ, ἔστελναν διαχυτικοὺς ἀποχαιρετισμοὺς στοὺς φίλους των, ποὺ μαζί τους εἶχαν περάσει μιὰ τόσο ὁμορφη ἡμέρα.

«—Μείνετε μέσα, μωρουδέλια!» (Σελ. 138, στ. γ'.)

Ὁ Μοκοκὸ ἔδρισκε ὅτι ἔτρεχε πολὺ γρήγορα τὸ τραῖνο αὐτὸ ποὺ τὸν πήγαινε πρὸς τὸ Παρίσι καὶ τὸν χώριζε ἀπὸ τὸν τόσο καλὸ καπετὰν-Μάριο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ξενοδοχεῖον «Ἡ Διάνα»

Παραλείπω νὰ σᾶς περιγράψω τὶς ἀτέλειωτες ἐκπλήξεις τῶν φίλων μας μπροστὰ σὲ κάθε νέο κι' ἀξιοθαύμαστο ποὺ συναντοῦσαν.

Μὰ τὰ ὄνειρά τους βγῆκαν ψεύτικα, εὐθὺς μόλις ἔφτασαν στὸ Παρίσι, μέσα στὴν πυκνὴ πρωϊνὴ ὁμίχλη. Ἡ μαγικὴ λέξη «Παρίσι» ἔκανε τοὺς μικροὺς νὰ φαντάζονται μιὰ πόλη λαμπρή, ποὺ νὰ κολυμπᾷ στὸ χρυσάφι καὶ νᾶναι γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπους στολισμένους λαμπρά. Κι' ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ πόλη αὐτὴ δὲν εἶχε μήτε τὸν ἥλιο τῆς Μασσαλίας, ἔννοιωσαν μιὰ βαθειὰ ἀπογοήτευση.

Ὁ Μοκοκὸ δοκίμασε νὰ ρωτήσει τὸν καθηγητή του, γιατὶ αὐτὴ ἡ πόλη ἦταν ἔτσι παράξενα σκοτεινή, μὰ ὁ Πατατούκας δὲν εἶχε ὄρεξη γιὰ ὁμιλίες. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε ξεφορτωθεῖ τὸ ἄγρυπνο μάτι τοῦ πλοιάρχου, δὲν ἔδινε πιὰ πεντάρα γιὰ τίποτα καὶ μεταχειριζόταν τὸ Μοκοκό, κι' ἀκόμη περισσότερο τὴν Ἰολέ, μ' ἀπερίγραπτη σκληρότητα.

Μέσα στ' ἀμάξι, ποὺ τοὺς πήγαινε τρέχοντας στὴ διεύθυνση ποὺ εἶχε δώσει ὁ Πατατούκας στὸν ἀμαξά, ἦταν ἀπορροφημένος ἀπὸ σκέψεις εὐχάριστες, γιατὶ τὰ παιδιὰ, συμμαζεμένα στὸ μπροστινὸ κάθισμα, τὸν ἔβλεπαν κάθε τόσο νὰ χαμογελᾶ.

Ἀλήθεια, ἦταν εὐχαριστημένος ὁ Πατατούκας ποὺ ἔβλεπε νὰ περνοῦν μπροστά του οἱ δρόμοι τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ τοὺς εἶχε ἀφίσει πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, γυρεύοντας τύχη στ' ἄγρια μέρη τῆς Ἀφρικῆς!

Καὶ τὴν εἶχε βρεῖ τώρα τὴν τύχη ποὺ ζητοῦσε!

Ἕνα ἑκατομμύριο κι' ἕνα πελώριο διαμάντι!

Βέβαια, ὑπῆρχε ἕνα ἐμπόδιο στὴ μέση: ὁ μικρὸς αὐτὸς πρίγκιπας, καθὼς καὶ τὸ διαβολοκόριτσο, ποὺ μποροῦσαν νὰ τοῦ γίνουν κουνούπι. Ἀλλὰ δὲ βαριέστε! Λογάριαζε νὰ τὰ βγάλει πέρα μιὰ χαρά.

Τώρα τ' ἀμάξι βρισκόταν στὴ Μονμάρτρη καὶ περνοῦσε τὸ μπουλεβὰρ Μπατινιόλ. Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, σταματοῦσε στὴν ὁδὸν Μαρτύρων μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι μὲ πολὺ φτωχικὸ παρουσιαστικό, ὅπου διάβαζε κανεὶς γραμμένη μὲ χοντρὰ γράμματα τὴν ἀκόλουθη ἐπιγραφή:

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ «Η ΔΙΑΝΑ»
Δωμάτια μὲ 1,50 τὴν ἡμέρα.
Γίνονται δεκτοὶ καὶ οἰκότροφοι.

Ὁ Πατατούκας ἄνοιξε τὴν πόρτα. Οἱ μαθητές του, νομίζοντας ὅτι ἔφταασαν, ἑτοιμάστηκαν νὰ κατεβοῦν. Μὰ αὐτός, ἅμα κατέβηκε, ξανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ τοὺς κράτησε.

— Μείνετε μέσα, μωρουδέλια! τοὺς εἶπε μὲ τὴ σκληρὴ καὶ προσταχτικὴ φωνή του. Περιμένετέ με καὶ μὴ σαλέψετε ρούπι! Μὴ ξεμυτίσετε ἀπὸ τάμάξι, γιατὶ ἀλοίμονό σας!

Ἔκλεισε μὲ προσοχὴ τὰ τζάμια κι' ἄφησε παραγγελία στὸν ἀμαξά:

— Περίμενέ με καὶ τὸ νοῦ σου μὴ φύγουν τὰ μικρά!

— Ἔννοια σου, ἀφεντικό! ἀπάντησε ὁ ἀμαξᾶς καὶ ξεδίπλωσε τὴν ἐφημερίδα του, εὐχαριστημένος γιατὶ προμάντευε ὅτι θὰ περίμενε κάμποση ὥρα, ἐνῷ τὸ ταξίμετρό του θὰ δούλευε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΠΩΣ ΕΙΠΑΤΕ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ;

Ἐκεῖνο τὸν καιρό, μερικοὶ λόγιοι τῶν Ἀθηνῶν μαζευόνταν τακτικὰ σὲ μιὰν ἥσυχη μπυραρία καὶ τἄλεγαν. Στὴν παρέα ἦταν κι' ὁ Γεώργιος Βιζυηνός, ὁ ἔξοχος ποιητὴς καὶ διηγηματογράφος, καθηγητὴς τότε τῆς ἀπαγγελίας στὸ Ὠδεῖο. Ἦταν ἀκόμα κι' ἕνας κουφός, φίλος τῶν λογίων, ποὺ τοῦ ἄρεσε νὰ τοὺς ἀκούῃ... ὅταν μιλοῦσαν δυνατά. Ὅταν ὅμως μιλοῦσαν πιὸ σιγά, ἐκεῖνος, μὴ ἀκούγοντας λέξη, ἐρρέμβαζε σιωπηλὸς κι' οἱ ἄλλοι συχνὰ τὸν ξεχνοῦσαν...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ Βιζυηνὸς εἶχε δίπλα του τὸν κουφό. Μιλοῦσαν περὶ ἀπαγγελίας καὶ κάποιος ρώτησε τὸν κ. καθηγητὴ πῶς θἄπρεπε νὰ παγγελθῇ τὸ «Μιὰ βοσκοπούλ' ἀγάπησα», τὸ περίφημο τραγοῦδι τοῦ Ζαλοκώστα.

Μέσα σὲ γενικὴ προσοχή, ὁ Βιζυηνὸς τὸ ἀνάλυσε, τὸ χαρακτήρισε ὡς «ἀφηγηματικὸ» κι' εἶπε πῶς τοῦ ταίριαζε μιὰ ἥσυχη ἀπαγγελία, ὅπως θἄκανε κανεὶς μιὰ ἐμπιστευτικὴ διήγηση σ' ἕνα φίλο του.

— Νά, παράδειγματος χάρη...

Καί, γυρίζοντας στὸν ξεχασμένο δίπλα του κουφό, — ἡ προσοχὴ τῶν ἀκροατῶν εἶχε κορυφωθεῖ,—ἄρχισε σιγανὰ τὴν ἀπαγγελία:

«— Μιὰ βοσκοπούλ' ἀγάπησα, μιὰ ζηλεμένη κόρη...»

Ὁ κουφός, βλέποντας τὸν Βιζυηνὸ νὰ τοῦ μιλᾷ, ξύπνησ' εὐθὺς ἀπ' τὸ ρεμβασμό του· ἀλλὰ μὴν ἀκούγοντας, τὸν ρώτησε ζωηρὰ καὶ πρόθυμα:

— Πῶς εἴπατε, παρακαλῶ;....

Ὁ Βιζυηνὸς ἀπόμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Οἱ ἄλλοι λιγώθηκαν, κυλίστηκαν ἀπὸ τὰ γέλια. Κι' ὁ κακόμοιρος ὁ κουφός, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία τῆς μεγάλης αὐτῆς ἱλαρότητας, φώναζε κατάπληκτος καὶ σταυροκοπούμενος:

—Μὰ τί εἶπα;.. Γιὰ τὸ Θεό, τί εἶπα;..

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅποια ὅμως καὶ νἄταν ἡ αἰτία, ὁ Νίλς χαιρόταν γιὰ κάθε ὥρα ποὺ ἀπομάκρυνε τὴν ἀναχώρησή του καὶ τὴ συνάντηση μὲ τοὺς γονεῖς του.

Ἀφοῦ χόρτασαν οἱ ἀγριόχηνες, γύρισαν πίσω στὴ λίμνη κι' ἄρχισαν τὰ παιχνίδια ὥς τὸ μεσημέρι. Ἔδαζαν τὸ χῆνο στὸ φιλότιμο νὰ παραβγῇ μαζί τους στὸ πήδημα, στὸ πέταγμα καὶ στὸ κολύμπι, καὶ μ' ὅλο ποὺ ὁ καϊμένος ὁ Φίλιππας ἔδαζε ὅλα του τὰ δυνατά, οἱ σερπετὲς ἀγριόχηνες τὸν ξεπερνοῦσαν πάντα. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Νίλς καθόταν καβαλικεμένος πάνω στὴ ράχη τοῦ χήνου καὶ τοῦ φώναζε καὶ χαιρόταν κι' αὐτὸς μαζί μὲ τὰ πουλιά. Καὶ γινόταν τόση φασαρία, τόσος θόρυβος, τόσα γέλια καὶ τόσα κακαρίσματα, ὥστε ὁ Νίλς φοβήθηκε μή τοὺς καταλάβῃ κανένας ἄνθρωπος καὶ τοὺς κυνηγήσῃ.

Στὸ τέλος χόρτασαν οἱ χῆνες τὰ παιχνίδι, πέταξαν πάνω στὸν πάγο καὶ ἀναπαύθηκαν κάμποση ὥρα. Τὰ πόγευμα τὸ πέρασαν ὅπως καὶ τὸ πρωΐ· δηλαδὴ πρῶτα βοσκήσανε ἕνα-δυὸ ὧρες καὶ ὕστερα κολύμπησαν κι' ἔπαιξαν ὡς τὸ ἡλιοβασίλεμα. Τέλος πέταξαν πάλι στὸν πάγο κι' ἀποκοιμήθηκαν ὡς τὸ πρωΐ.

— Ἄχ, πόσο θὰ μοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐὰν τὴν ἔκανα κι' ἐγώ, συλλογιζόταν ὁ Νίλς τὸ βράδυ, χωμένος κάτω ἀπὸ τοῦ χήνου τὴ φτερούγα. Αὔριο ὅμως θὰ μὲ στείλουν πίσω σπίτι μου.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Νίλς πέρασε ἡ ἰδέα, ὅτι οἱ ἀγριόχηνες εἶχαν σκοπὸ νὰ τὸν κρατήσουν κοντά τους. Τὴν Πέμπτη ὅμως δὲν τοῦ ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα. Τὴν Παρασκευὴ καὶ τὸ Σάββατο τὶς πέρασε πότε νοιώθοντας μιὰ μικρὴ ἐλπίδα νὰ γεννιέται μέσα του, καὶ πότε βυθισμένος στὴν πιὸ βαθειὰ ἀπελπισία.

Ὡς τότε, οἱ χῆνες πετοῦσαν, στριφογυρνοῦσαν κι' ἔβασκαν κοντὰ στὴ λίμνη, χωρὶς νὰ τὶς πειράζει ἡ ἀλεπού. Τὸ Σάββατο ὅμως τὸ πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ βρισκόταν σ' ἕνα χωράφι κι' ἔψαχναν γιὰ νὰ βροῦνε τίποτε νὰ φάνε, ἦρθε ἡ κυρὰ Μαριὼ κι' ἄρχισε πάλι νὰ κυνηγάει τὶς χῆνες. Τότε ἡ Ἄκκα εἶδε ὅτι, παρ' ὅλα ὅσα εἶχε πάθει ἡ ἀλεπού, δὲν ἤθελε νὰ τὶς ἀφήσῃ σὲ ἡσυχία καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ φύγουν ἀμέσως ἀπὸ κεῖ. Σηκώθηκε λοιπὸν ψηλὰ καὶ πέταξε μαζὶ μὲ τὸ κοπάδι της ἀρκετὰ μακρυά, πέρα ἀπὸ τὸν κάμπο τοῦ Φὸρς καὶ ἀπὸ τὶς πλαγιὲς τοῦ Διντερέντερ. Ἐκεῖ κοιμήθηκαν τὸ βράδυ. Κι' ἡ ἄλλη μέρα ποὺ ξημέρωσε, ἦταν πάλι Κυριακή.

Μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα εἶχε περάσει ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ μαγεύτηκε ὁ Νίλς κι' ἦταν ἀκόμη τόσο μικρὸς ὅσο καὶ τότε.

Ὁ Νίλς σκέφθηκε, ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἦταν δυνατὸ παρὰ νὰ τοῦλεγαν οἱ χῆνες τὴν ἀπόφασή τους. Κι' ἀλήθεια. Τὸ ἴδιο πρωΐ, ἐνῷ καθόταν κάτω ἀπὸ μιὰ λυγαριά, εἶδε τὴν Ἄκκα νὰ ἔρχεται μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες χῆνες ποὺ σχημάτιζαν πίσω της μιὰ μακριὰ σειρά. Περπατοῦσαν μ' ἐξαιρετικὴ βραδύτητα κι' ἐπισημότητα, καὶ ὁ μικρὸς κατάλαβε ἀμέσως πῶς τώρα θὰ μάθαινε ὅ,τι εἶχε ἀποφασιστεῖ γι' αὐτόν.

Ὅταν σταμάτησαν μπροστά του ὅλες οἱ χῆνες, ἡ Ἄκκα ἄρχισε νὰ λέει:

— Ἔχεις κάθε λόγο νἀπορεῖς μ' ἐμένα ποὺ, ἐνῷ μὲ ἔσωσες ἀπὸ τὰ νύχια τῆς κυρὰ Μαριώς, δὲν σ' εὐχαρίστησα ἀκόμα γιὰ τὴ σωτηρία μου. Ἐγὼ εἶμαι ὅμως ἀπὸ κείνους ποὺ δείχνουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους μὲ ἔργα καὶ ὄχι μοναχὰ μὲ λόγια.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΣ'.

Πρῶτος ὁ Μπέμπης ἀγνάντεψε ἕνα μικρὸ κοπάδι πρόβατα, ποὺ ἀνέβαινε νὰ βοσκήσῃ στὸ λόφο τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Τὸ δηγοῦσε μόνο ἕνας μικρούλης βοσκός, ὁ Μεμάς, μὲ μιὰ πελώρια γλίτσα, κληρονομιὰ τοῦ παπποῦ του.

«Ὡραία δουλειά! μπράβο!» συλλογίσθηκε ἀμέσως ὁ ἀρχιλήσταρχος. Καὶ φώναξε στὴ συμμορία:

— Ἑτοιμασθῆτε! Θἀρπάξουμε μιὰ προβατίνα γιὰ νἄχουμε γάλα κάθε πρωΐ, κι' ἕν' ἀρνὶ γιὰ νὰ φάμε αὔριο... Τὸ νοῦ σας, νὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς προστάξω... Σπίθα, ξύπνα!..

«Θὰ βροῦμε τὸ μπελά μας!» συλλογίσθηκε ἡ Φεβρονία. Μὰ δὲν τὸ εἶπε.

Γιατὶ ντρεπόταν νὰ φανῇ φοβητσάρα, ἀφοῦ ἔκανε μάλιστα καὶ τἀγόρι. Ὁ Φούσκας ὅμως δὲν ντράπηκε καθόλου. Κι' ἀπὸ τὴ θέση του εἶπε στὸν καπετάνιο:

— Τὸν ξέρω ἐγὼ τὸ Μεμὰ ποὺ βόσκει τὰ πρόβατα. Εἶναι πολὺ χεροδύναμο παιδί. Ἂν τὰ βάλουμε μαζί του, μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει καλὰ καὶ τοὺς δυό...

— Καὶ τοὺς τρεῖς!.. ξεθαρρεύτηκε νὰ πῇ κι' ἡ Φεβρονία.

— Σιωπή! φώναξε ὁ Μπέμπης μὲ θυμό. Ὅποιος εἶναι δειλός, ἂς γυρίσῃ σπίτι του. Ἐγὼ φτάνω καὶ μονάχος μου νὰ τὰ βάλω, ὄχι μ' αὐτὸ τὸ Μεμά, παρὰ μ' ὅλους τοὺς Μεμάδες τοῦ κόσμου!

— Καλὰ λοιπόν, μουρμούρισε ὁ Φούσκας. Ἀφοῦ ἐσὺ εἶσαι τόσο γενναῖος, θὰ σἀκολουθήσουμε.

— Καὶ τὸ κάτω-κάτω θὰ τὶς μοιραστοῦμε, πρόσθεσε σιγὸ κι' ἡ Φεβρονία.

Ὡστόσο τὸ μικρὸ κοπάδι ἀνέβαινε. Κι' ἅμα ἔφτασε σ' ἕνα ἴσωμα ποὺ εἶχε στὴ μέση ἕνα δέντρο, ὁ Μεμὰς ἄφησε τὰ πρόβατα νὰ σκορπίσουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κι' αὐτὸς κάθησε στὴ ρίζα, ἀκούμπησε τὴ γλίτσα του, ἔβγαλε τὴ φλογέρα του κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ.

Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν γύρισε νὰ ἰδῇ κατὰ τὸν ξερόλοφο τοῦ Προφήτ' Ἠλία. Κοίταζε ἀπ' τἄλλο μέρος, κατὰ τὸ Μεγάλο Βουνὸ τὸ δασωμένο, ἢ χαμήλωνε τὰ μάτια νὰ βλέπῃ τὴν πόλη, τὸ λιμάνι καὶ τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΝ παλιὸ καιρό, οἱ ἄνθρωποι, κρίνοντας ἀπ' ὅ,τι ἔβλεπαν μὲ τὰ μάτια τους, ἐπίστευαν πὼς ἡ Γῆ ἀποτελοῦσε τὸ κέντρο τοῦ Σύμπαντος. Στεκόταν δηλαδὴ ἀκίνητη στὴ μέση κι' ὁ Ἥλιος, τὸ Φεγγάρι, οἱ πλανῆτες, τἄστρα ὅλα, στρεφόνταν ὁλόγυρά της. Κι' ἡ Γῆ μάλιστα ἦταν πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' τὸ καθένα. Ὁ Ἥλιος, ἄξαφνα, μόλις ἤταν σὰν τήν... Πελοπόνησο καὶ τὸ Φεγγάρι, ὁποθέτω, μόλις σὰν τὴν Αἴγινα. Κι' ὅταν ἀκόμα ἀποδείχθηκε πὼς ἡ Γῆ εἶναι στρογγυλή, — γιατί στὴν ἀρχὴ ἐνόμιζαν πὼς ἦταν ἴσια, ἐπίπεδη, — πάλι εἶχαν τὴν ἰδέα πὼς ἡ σφαῖρα αὐτὴ βρισκόταν ἀκίνητη στὸ κέντρο καὶ πὼς μόνο ἡ σφαῖρα τοῦρανοῦ ἔκανε καθεμέρα τὸ γύρο της. Καί, φυσικά, οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλιοῦ καιροῦ ἦταν πολὺ περήφανοι γιὰ τὴ θέση τους στὴ δημιουργία: ἡ μεγάλη Γῆ τὸ κέντρο τοῦ κόσμου κι' αὐτοὶ βασιλιάδες ἀπάνω στὴ μεγάλη Γῆ!

Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φανταστῆτε τὴν ἔκπληξη, τὴν ἀπογοήτευση μὰ καὶ τὴν ἀγανάκτηση τῶν καλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, ὅταν βγῆκαν κάποιοι νὰ τοὺς ποῦν καὶ νὰ τοὺς ἀποδείξουν πὼς ὁ Ἥλιος ἤταν τὸ κέντρο, πὼς μόνο τὸ Φεγγάρι στρεφόταν γύρο στὴ Γῆ, πὼς ἡ Γῆ ἡ ἴδια στρεφόταν γύρο στὸν ἑαυτό της καὶ γύρο στὸν Ἥλιο, — τί ἐξευτελισμός! — πὼς ὅλοι οἱ ἄλλοι πλανῆτες, Ἄρης, Ἀφροδίτη, Ἑρμῆς καὶ καθεξῆς, ἔκαναν δουλειὰ τὸ ἴδιο, καὶ πὼς οἱ ἀπλανεῖς, ὁ Σείριος, ὁ Ἀρκτοῦρος, ὁ Βέγας κι' οἱ ἄλλοι, οἱ ἀμέτρητοι, ἤταν κι' αὐτοὶ τόσοι ἥλιοι, ἀνεξάρτητοι, κέντρα πλανητικῶν συστημάτων δικῶν τους!

Ἀκόμα πὼς ὁ Ἥλιος εἶναι δὲν ξέρω πόσες χιλιάδες φορὲς μεγαλύτερος, ὄχι πιὰ ἀπὸ τὴν Πελοπόνησο, ἀλλ' ἀπ' ὅλη τὴ Γῆ, καὶ πὼς τὸ φῶς τοῦ πιὸ κοντινοῦ ἄστρου χρειάζεται δὲν ξέρω πόσες χιλιάδες χρόνια γιὰ νὰ φτάσῃ ὡς ἐδῶ! Φυσικά, μ' αὐτὴ τὴν κοσμοθεωρία, ἡ Γῆ ἔπεφτε οἰκτρὰ ἀπὸ τὸ θρόνο της, καταντοῦσε ἕνα «μόριο σκόνης» μέσα στὸ Ἄπειρο κι' ὁ Ἄνθρωπος, ὁ βασιλιάς, δὲν εἶχε πιὰ παρὰ τὴν ἀξία ἑνὸς «ὀντιδίου» ὅπως ἐλεγαν τότε τὰ μικρόβια!...

Ἀλλὰ παίζει κανεὶς μὲ τὴν Ἐπιστήμη; Ἂς τοὺς καταδίωξαν, ἂς τοὺς φυλάκισαν, ἂς τοὺς κρέμασαν, ἂς τοὺς ἔκαψαν ζωντανοὺς τοὺς πρώτους ποὺ εἶπαν αὐτὲς τὶς «βλαστήμιες». Ἡ καινούρια κοσμοθεωρία ἐπικράτησε. Ἂν καὶ τόσο ἀντίθετη πρὸς τὴ Γραφική, τὴν παραδέχθηκαν ἀκόμα κι' οἱ θεολόγοι, ποὺ προσπάθησαν νὰ τὴ συμβιβάσουν. Ὡστόσο ἡ θέση τοῦ «βασιλιᾶ» Ἀνθρώπου χαμήλωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, καὶ μάλιστα ἀφότου ἄρχισαν νὰ βεβαιώνουν οἱ ἐπιστήμονες πὼς κι' ἄλλοι πλανῆτες κατοικοῦνται ἀπὸ λογικὰ ὄντα, ἀπὸ ἀνθρώπους νὰ ποῦμε, καὶ πὼς πολὺ πιθανὸ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἄρη ἢ τῆς Ἀφροδίτης νὰ εἶναι ἀνώτεροι, τελειότεροι, πιὸ ἐξελιγμένοι, μὲ περισσότερο νοῦ καὶ μεγαλύτερο «πολιτισμὸ» ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Γῆς. Κι' ἂν στὸ πλανητικό μας σύστημα γινόνταν αὐτά, τί μποροῦσε νὰ γίνεται στἄλλα, τὰ πιὸ μακρινά, τἀθέατα καὶ τἀφάνταστα; Γιατὶ δηλαδὴ νὰ μὴ ζοῦν κι' ἐκεῖ «ἄνθρωπι», κι' ἀνώτεροι ἀπ' ὅλους τοὺς «ἀνθρώπους» τοῦ συστήματός μας; Φρίκη!...

Νὰ σᾶς πῶ λοιπὸν τὴν ἀλήθεια; κι' ἐγώ, ὅσες φορὲς συλλογιζόμουν αὐτὰ τὰ πράγματα, αἰσθανόμουν κάτι σὰν ἀμφιβολία, σὰν ἀπογοήτευση καὶ σὰ λύπη. Δὲν ξέρω, μὰ θὰ προτιμοῦσα νἄταν ἀκόμα ἡ Γῆ τὸ κέντρο τῆς δημιουργίας, ἢ τουλάχιστο νὰ μποροῦσαμε νὰ τὸ πιστεύουμε ὅπως οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλιοῦ καιροῦ. Κι' ὅταν ἔβλεπα στὰ εἰδικὰ βιβλία τοὺς τεράστιους ἐκείνους ἀριθμοὺς τῶν ἄστρων, τῶν διαμέτρων, τῶν ἀποστάσεων καὶ τῶν ἐτῶν ποὺ χρειάζεται ὡς νὰ φθάσῃ ἐδῶ τὸ φῶς ἢ ὡς τὸν Ἥλιο μιὰ σφαῖρα κανονιοῦ, συλλογιζόμουν: Νὰ εἶναι ἀλήθεια ὅλ' αὐτά; Μὴ γίνεται κανένα λάθος στοὺς λογαριασμούς; Μὴν εἶναι καμμιὰ ὀπτικὴ ἀπάτη; Μὴν ἔχουν πάρει βάση λανθασμένη;.. —Ἔ, λοιπόν, κάτι τέτοιο ἤταν! Καὶ νὰ τώρα ἕνας Γερμανὸς ἀστρονόμος ποὺ βγῆκε μὲ μιὰ καινούρια κοσμοθεωρία, ὁλωσδιόλου διαφορετικὴ ἀπὸ κείνη ποὺ πιστεύει σήμερα ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἀρκετὰ ὄμοια μ' ἐκείνη ποὺ πίστευαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλιοῦ καιροῦ. Ἀκοῦστε νὰ σᾶς τὴν πῶ μὲ λίγα λόγια:

Ἡ Γῆ ἐπιστρέφει, λέει, στὸ κέντρο. Τὸ Σύμπαν, ὅ,τι βλέπουμε δηλαδὴ μὲ τὰ μάτια μας καὶ μὲ τὰ τηλεσκόπια, εἶναι μιὰ σφαῖρα ποὺ τὸ κέντρο της εἶμαστ' ἐμεῖς. Ἡ σφαῖρα αὐτή, μὲ τὸν Ἥλιο, τὸ Φεγγάρι, τοὺς πλανῆτες καὶ τοὺς ἀπλανεῖς, στρέφεται ὁλόγυρά μας. Τὸ πιὸ μακρινὸ ἄστρο δὲν ἀπέχει ἀπὸ μᾶς παρὰ λίγες χιλιάδες χιλιόμετρα. Καὶ κανένα δὲν εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τὴ Γῆ. Ὁ Ἥλιος π. χ. ξαναπαίρνει τὶς διαστάσεις τῆς Πελοπονήσου—ἀπάνω-κάτω — καὶ τὸ Φεγγάρι τῆς Αἴγινας. Ἀνάλογα... μικροί εἶναι κι' οἱ ἄλλοι πλανῆτες. Ἀκόμα μικρότεροι οἱ ἀπλανεῖς. Κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν κατοικεῖται. Γιὰ τὴ Γῆ λοιπὸν ἔγιναν κι' ὑπάρχουν ὅλα κι' ἡ Γῆ ἔγινε γιὰ τὸν Ἄνθρωπο τὸν βασιλιά. Τί χαρὰ καὶ τί περηφάνεια!

Αὐτὸ παρατηρεῖ κι' ὁ ἴδιος ὁ Γερμανὸς ἀστρονόμος. Μὲ τὴν κοσμοθεωρία του, λέει, ποὺ τοῦ ξαναδίδει τόσο μεγάλη θέση, ὁ Ἄνθρωπος θὰ γίνει πιὸ περήφανος, πιὸ θαρραλέος καὶ πιὸ δραστήριος... Μὰ θἀποδειχθῇ, θὰ πιστευθῇ καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ σωτήρια αὐτὴ κοσμοθεωρία; Δὲν τὸ ξέρω βέβαια. Οὔτε σᾶς εἶπα ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ τὰ πιστέψετε ἀνεξέταστα. Σταθῆτε. Δένε πὼς ὁ Γερμανὸς ἀστρονόμος, — ξεχνῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὄνομά του καὶ δὲν ἔχω πρόχειρη τὴν ἐφημερίδα ὅπου τὸ διάβασα, — ἔχει πολὺ σπουδαῖα ἐπιχειρήματα καὶ οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου ὁλοένα τὰ συζητοῦν. Ἂς περιμένουμε τὴν κρίση τους. Ἀλλὰ κάτι μοῦ λέει μέσα μουπὼς μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἡ θεωρία θὰ ἐπικρατήσῃ. Κάτι μοῦ λέει πὼς ὅλα ἐκεῖνα τὰ τεράστια καὶ τὰ ἐλιγγιώδη ποὺ μᾶς ἀράδιαζαν οἱ ἀστρονόμοι, ἤταν... «ὑπερβολὲς» ἀπὸ κακὸ ὑπολογισμὸ ἢ ἀπὸ ὀπτικὴ ἀπάτη. Αὐτό, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θἀποδειχθῇ. Κι' ὁ κόσμος, ποὺ τὸν εἴχαμε χαμένο τόσον καιρό, τόσους αἰῶνες,— ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Γαλιλαίου, — θὰ ξαναγίνῃ ὅλος δικός μας.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Συχνά, καθισμένη κοντά του, μὲ τὸ ἐργόχειρό της, τοῦ μιλοῦσε:

—Ἄχ, αὐτὸς ὁ παππούς!.. Εἶμαι βέβαιη πὼς μοῦ κρύβει τὶς μισές του βίζιτες... Χθὲς τὸν ἔπιασα δυὸ φορές. Πρῶτα μοῦ εἶπε πὼς δὲν πῆγε καθόλου στοῦ Δυκάφτη· καὶ σὲ λίγο πάλι πὼς ἡ γυναῖκα του εἶναι καλύτερα. Δὲν τἀκούσατε καὶ σεῖς, κύριε Τζάκ;

— Πῶς εἴπατε;..

Ὁ Τζὰκ δὲν ἄκουγε. Ἔβλεπε μόνο τὴν καλή, τὴ σοβαρὴ ἐκείνη κόρη, καὶ τὰ λόγια της ἔφταναν σ' αὐτιά του σὰ μακρινὴ μουσική. Πολλὲς φορὲς ἀναγκαζόταν νὰ τοῦ τὰ ξαναλέῃ, γιὰ νὰ καταλαβαίνῃ καὶ νὰ τῆς ἀπαντᾷ... Ἀλλὰ τί ὄμορφες, τί θελκτικὲς ἡμέρες περνοῦσε στὸ εὐλογημένο ἐκεῖνο σπίτι καὶ πὼς ὅλα γύρο του ἤταν καμωμένα ἔτσι ὥστε νὰ ἐπιταχύνουν τὴν ἀνάρρωσή του! Τὸ «φαρμακεῖο», μεγάλη σάλα σχεδὸν γυμνή, μὲ ντουλάπια ἀπὸ ἄσπρο ξύλο, εἶχε παράθυρα μεσημβρινὰ μὲ μπερντέδες ἀπὸ μουσελίνα, ποὺ ἔβλεπαν σἕνα ἥσυχο δρομάκο. Ἐκεῖ τελείωνε πιὰ τὸ χωριό. Ὁ ὁρίζοντας ἤταν ἀνοικτὸς κι' οἱ θερισμένοι ἀγροὶ ἔστελναν ἀπὸ πέρατὴν τονωτικὴ μυρωδιὰ τοῦ ξεροῦ χόρτου καὶ τῶν ἀγριολούλουδων.

Ὅσο ξανάπαιρνε τὶς δυνάμεις του, ὁ Τζὰκ προσπαθοῦσε νὰ διαβάζῃ. Ξεφύλλιζε τὰ παλιὰ βιβλία τοῦ γιατροῦ κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἔβρισκε καὶ μερικὰ ποὺ τὰ εἶχε διαβάσει ἄλλοτε μαζί του. Πόσο πιὸ εὔκολα τὰ καταλάβαινε τώρα! Ἡ Σεσίλη ἔκανε τακτικὰ τὴν καθημερινή της ἐργασία· κι' ἐπειδὴ ὁ γιατρὸς ἤταν πάντα ἔξω, οἱ δυὸ νέοι ἔμεναν μόνοι μὲ τὴ μικρὴ ὑπηρέτρια. Αὐτὸ οἱ αὐστηρὲς μητέρες δὲν θὰ τὸ βρισκαν βέβαια σωστό, κι' ἂν ζοῦσε ἡ κυρία Ριβάλ, τὰ πράγματα θἄταν διαφορετικά. Ὁ γιατρὸς ὅμως ἤταν παιδὶ κι' ὁ ἴδιος ἀνάμεσα στὰ δυὸ παιδιά. Ἔπειτα, ποιὸς ξέρει; μπορεῖ νἄχε ἀκόμα τὴν ἰδέα του...

Ὡστόσο ὁ Νταρζαντόν, ἅμα ἔμαθε πὼς ὁ Τζὰκ ἐγκαταστάθηκε στοῦ Ριβάλ, τὸ πῆρε γιὰ προσβολὴ προσωπική. «Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κάθεσαι στὸ ξένο σπίτι, — ἔγραφε ἡ Ἴδα στὸ γιό της. Τί θὰ λέῃ κι' ὁ κόσμος ἐκεῖ; πὼς σ' ἀπαρατήσαμε;..» Κι' ἐπειδὴ τὸ πρῶτο αὐτὸ γράμμα δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα, ὁ ποιητὴς ἀναγκάσθηκε νὰ γράψῃ ὁ ἴδιος: «Εἶχα στεῖλει τὸν φίλο μας Χίρς, τὸν ἔξοχο ἐπιστήμονα, νὰ σὲ γιατρέψῃ· ἀλλὰ σὺ ἐπροτίμησες αὐτὸν τὸν ἠλίθιο κι' ἀμαθῆ γιατρὸ τοῦ χωριοῦ, ποὺ εἶναι μάλιστα κι' ἐχθρός μας. Εἴθε νὰ μὴ τὸ μετανοιώσῃς. Ὁπωσδήποτε, ἀφοῦ σηκώθηκες, σοῦ δίνω προθεσμία δυὸ ἡμερῶν νὰ γυρίσῃς στὶς Καστανούλες. Ἂν σὲ δυὸ ἡμέρες δὲν γυρίσῃς, θὰ σὲ θεωρήσω ἐπαναστάτη κατὰ τῆς πατρικῆς μου ἐξουσίας καὶ τὰ πάντα μεταξύ μας τελειώνουν. Τῶν φρονίμων ὀλίγα!»

Μ' ὅλ' αὐτά, ὁ Τζὰκ δὲν τὸ κούνησε. Κι' ἐπιτέλους πῆγε κεῖ ἡ μητέρα του. Ὁ κ. Ριβὰλ τὴ δέχθηκε στὸ ἰσόγειο καί, χωρὶς νὰ φοβηθῇ τίποτα, τῆς ἔκοψε τὴ φλυαρία καὶ τῆς εἶπε καθαρὰ καὶ ξάστερα:

— Κυρία μου, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἐγὼ ἐμποδίζω τὸ γιό σας νὰ γυρίσῃ στὶς Καστανούλες. Πρόκειται γιὰ τὴ ζωή του. Ὁ Τζὰκ περνᾷ μιὰ φοβερὴ κρίση ἀπὸ κόπωση κι' ἐξάντλησῃ μέσ' στὴν ἀνάπτυξή του. Εὐτυχῶς βρίσκεται στὴν ἡλικία ποὺ ἀνακαινίζεται ὁ ὀργανισμὸς κι' ἐλπίζω πὼς ὁ δικός του θἀνθέξῃ στὴ δυνατὴ αὐτὴ προσβολή, ἄν, ἐννοεῖται, δὲν ξαναπέσῃ στὰ χέρια τοῦ ἐλεεινοῦ σας Χίρς, αὐτοῦ τοῦ κακοῦργου, ποὺ τὸν ἔπνιγε μὲ τἀρώματά του, — ὡς καὶ μόσχο τὸν ἔκανε νἀναπνέῃ, ἀκοῦς ἐκεῖ μόσχο! — μὲ τὴν πρόφαση πὼς τὸν γιατρεύει. Δὲν θὰ τὰ ξεράτε αὐτά, ὁποθέτω... Ὅταν πῆγα στὶς Καστανούλες νὰ τὸν πάρω, τὸν βρῆκα μέσα σὲ καπνοὺς καὶ σὲ λιβανιστήρια. Ἔστειλα μάλιστα στὸ διάβολο, μὲ μιὰ κλωτσιά, ὅλη αὐτὴ τὴ γιατρική, μαζὶ μὲ τὸ γιατρό της μοῦ φαίνεται... Σήμερα τὸ παιδὶ εἶναι ἐκτὸς κινδύνου. Ἀφίστε το ἐδῶ ἀκόμα λίγον καιρὸ κι' ἀναλαμβάνω νὰ σᾶς τὸ παραδώσω πιὸ γερό, πιὸ δυνατὸ ἀπ' ὅ,τι ἤταν πρὶν κι' ἱκανὸ νὰ ξαναπιάσῃ τὴν τραχειά του δουλειά. Ἂν τὸν παραδώσετε ὅμως πάλι σ' αὐτὸν τὸν τσαρλατάνο, θὰ μὲ κάμετε νὰ πῶ πὼς βαρεθήκατε τὸ γιό σας καὶ θέλετε νὰ τὸν ξεκάμετε.

«Ἡ Σεσίλη, καθισμένη κοντά του...» (Σελ. 140, στ. γ'.)

—Ὦ, κύριε Ριβάλ, τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε! Μὰ τί ἔκαμα, Θέ μου, γιὰ νὰ μοῦ ἀξίζῃ τέτοια βρισιά;

Ἡ ἐρώτηση αὐτὴ τῆς ἔφερε δάκρυα, ποὺ ὁ γιατρὸς τῆς τὰ στέγνωσε μὲ λίγα καλὰ λόγια. Ἔπειτα ἡ Ἴδα, ἡσυχάσμένη, ἀνέβηκε νὰ ἴδῃ τὸν Τζάκ, ποὺ διάβαζε ὁλομόναχος στὸ φαρμακεῖο. Τὸν βρῆκε ἀλλαγμένο στὸ καλύτερο, πιὸ ὄμορφο, πιὸ εὐγενικό· μὰ καὶ πιὸ ἀδύνατο, ἐξαντλημένο, σὰ νὰ τοῦ εἶχε κάνει κόπο αὐτὴ ἡ ἀλλαγή.

Χλώμιασε μόλις τὴν εἶδε νὰ μπαίνῃ:

—Ἤρθες νὰ μὲ πάρῃς;

—Ὄχι, ὄχι, ἡσύχασε!.. Εἶσαι πολὺ καλὰ ἐδῶ... Κι' ὁ καλός μας ὁ γιατρός, ποὺ σἀγαπᾷ τόσο, τί θἄλεγε ἂν σ' ἔπαιρνα:

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του, ὁ Τζὰκ συλλογιζόταν πὼς μποροῦσε νἄναι καλὰ καὶ μακριὰ ἀπ' τὴ μητέρα του.

Ἔμειναν λίγη ὥρα μονάχοι καὶ μίλησαν. Ἡ Ἴδα τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὰ «βάσανά» της.

—Ἄχ, κι' αὐτὴ ἡ φιλολογικὴ ζωή, τί μπελάς, παιδί μου!.. Τώρα κάνουμε ἀπὸ μιὰ μεγάλη γιορτὴ τὸ μῆνα. Διαλέξεις κάθε δεκαπέντε. Πῶς ἀντέχει ἀκόμα τὸ κεφάλι μου, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει!.. Ὁ Γιαπωνέζος τοῦ κ. Μορονβάλ, ὁ πρίγκιπας, ἔγραψ' ἕνα μεγάλο ποίημα, στὴ γλῶσσα του ἐννοεῖται. Τοῦ πατριοῦ σου τοῦ κατέδηκε νὰ τὸ μεταφράσῃ γαλλικά, στίχο πρὸς στίχο. Τώρα λοιπὸν μαθαίνει γιαπωνέζικα, κι' ἐγὼ μαζί του, φαντάσου, παιδί μου!.. Ὡρισμένως ἡ φιλολογία δὲν εἶναι γιὰ μένα. Τώρα τὸ κατάλαβα. Ἔρχονται μέρες ποὺ δὲν ξέρω τί λέω καὶ τί κάνω. Ἀμὴ τὸ περιοδικὸ ποὺ δὲν ἔχει οὔτ' ἕνα συνδρομητή, ποὺ δὲν μᾶς δίνει πεντάρα;.. Καὶ ξοδεύουμε, ὅλο ξοδεύουμε... Τί βάσανο!..

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε ἡ Σεσίλη.

—Ὦ, δεσποινίς Σεσίλη!.. Πῶς μεγαλώσατε!.. Τί ὄμορφη ποὺ εἴστε!..

Τῆς ἄνοιξε διάπλατη τὴν ἀγκαλιά της, τὴν ἔσφιξε, τὴν καταφίλησε. Κι' αὐτὸ εὐχαρίστησε πολὺ τὸν Τζάκ, ἂν καὶ τὸ περίμενε ἀπὸ τὴ μητέρα του...

Θέλησαν νὰ τὴν κρατήσουν νὰ φάῃ μαζί τους, ἀλλὰ ἡ Ἴδα ἔβρισκε πὼς εἶχε ἀργήσει πολὺ καὶ πὼς ὁ ἄντρας της τὴν περίμενε. Στὸ τέλος μάλιστα φάνηκε ἀνήσυχη καὶ σὰν ἀφηρημένη: Σχεδίαζε τὸ ψέμα ποὺ θὰ τοῦλεγε γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ.

Φεύγοντας, εἶπε τοῦ γιοῦ της:

— Προπάντων, παιδί μου Τζάκ, ὅταν μοῦ γράψῃς, νὰ μοῦ στέλνῃς τὸ γράμμα σου πόστ-ρεστάντ... Ἐννοεῖς, εἶναι πολὺ θυμωμένος τώρα μαζί σου. Πρέπει νὰ κάνω τὴ θυμωμένη κι' ἐγώ. Μὴν ἀπορήσῃς ἂν ἰδῇς σὲ κανένα γράμμα μου νὰ σὲ μαλώνω... Εἶναι πάντα ἀπὸ πάνω μου ὅταν σοῦ γράφω καί, καμμιὰ φορά, μοῦ ὑπαγορεύει...

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΥ ΛΟΥΒΡΟΥ

ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ

Γεμάτη ὁρμή, μὲ τὸ στῆθος παλλόμενο ἀπὸ ἐνθουσιασμό, σ' εἶδα ἕτοιμη νὰ πετάξῃς, στὰ πέρατα τοῦ κόσμου τὴν Ἑλληνικὴ δόξα νὰ διαλαλήσῃς. Κι' ἤσουν ἀκέφαλη (*), σὰ νὰ μὴν ἔπρεπε νὰ μᾶς δείξεις τοῦ προσώπου σου τὴν αὐστηρὴ ὁμορφιά. Τὸ μάντευα ὅμως ἐγὼ τὸ ὡραῖο σου κεφάλι, ὑπερήφανα σηκωμένο, μανεμισμένα τὰ μαλλιὰ ἀπ' τὸν ἀγέρα τῆς ὁρμῆς σου. Κι' ἔνοιωθα νὰ φτερώνει μαζί σου κι' ἡ ψυχή μου, ποθώντας νὰ πετάξει, γιὰ μιὰ στιγμή, πίσω ἀπ' τὴν ἄβυσσο τῶν αἰώνων, γιὰ νὰ μποροῦσε νὰ βρεῖ ἀναστημένο ὅλο τὸ κάλλος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Παρίσι, Ὀκτώβρης 1926.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

(*) Ὅπως εἶναι γνωστό, τὸ ἄγαλμα τῆς Νίκης τῆς Σαμοθράκης βρέθηκε χωρὶς κεφάλι.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΤΑΧΝΙΑ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 8]

Ἤρθε θαμπὸ τῆς καταχνιᾶς
τὸ κρυωμένο χνῶτο,
σ' ὄνειρου νέφια ἁπλώνεται
ἡ πόλη δίχως κρότο,

Σ' ἀραχνοῦφαντη ἀγκαλιὰ
ὅλη τὴ χτίση κλείνει·
ὁτὰ φύλλα ἀφανῆ βροχὴ
δροσιᾶς σταλιὲς ἀφίνει.

Τὰ σπίτια ἀὐώρητα, σβυστά,
σὰν ἀπ' ἀριὰ κουρτίνα,
δῶ κεῖ ξανοίγεις μαντευτὰ
μισὰ ὑπνωμένα κρῖνα..

Καὶ λές, ἡ καταχνιὰ καπνοὺς
σὰν ἀπὸ ρείπια ὑψώνει,
σὲ μιὰ γαλήνη πληχτικὰ
τὰ ὀλόγυρα πλακώνει.

Κι' ἐκεῖ τὸ δρόμο—ἐλπίδα μου—
χαμένο μέσ' στὰ πλάτη
μονάχη δείχνει ἡ φαντασιὰ
στ' ἀδύναμο τό μάτι.

Ἀθάμας

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 12]

Πάει, τελείωσε! Δὲν εἶμαι τυχερός. Κι' ὁ μπαμπᾶς μοῦλεγε κιᾶθε μέρα πὼς εἶμαι. Ἀλλὰ ἀπὸ τί τὸ συμπέρανε αὐτό; Δὲν ξέρω! Ἔξερα μονάχα πὼς πρὸ δύο μηνῶν μ' ἀγόρασε ἕνα λαχεῖο γιὰ νὰ ἐπιβεβαιωθεῖ,—ἔτσι εἶπε,—πὼς εἶμαι τυχερός. Καὶ ξέρετε; Ἀπὸ τὴ βεβαιότητα τοῦ μπαμπᾶ ἀρχίνησα κι' ἐγὼ νὰ πιστεύω πὼς ἔχω τύχη. Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ μ' ἀγόρασε τὸ λαχεῖο, δὲν ἔκανα τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ περιμένω μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία τὴν κλήρωση. Καὶ σήμερα τὸ πρωΐ ὁ μπαμπᾶς μοῦ εἶπε: «Τὸ ξέρεις, Γιωργάκη μου, πὼς σήμερα εἶναι ἡ κλήρωση τοῦ λαχείου; Πόσα λογαριάζεις νὰ κερδίσης;...» Ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ πεῖ! Σάμπως ἐγὼ δὲν λογάριαζα μὲ τὰ δάχτυλα τὶς μέρες ὥς ποὺ νἄρθῃ ἡ σημερινή! Καὶ τὸ ἀπόγευμα,—φαίνεται κατὰ κακὴ τύχη, γιὰ νὰ μάθω πιὸ γρήγορα τί ἄτυχος ποῦμαι,—βρέθηκε μπροστά μου ἕνας μικρὸς ἐφημεριδοπώλης. Ἀγοράζω μιά, ρίχνω γρήγορες ματιὲς στοὺς κερδισμένους ἀριθμοὺς—τὸν θυμόμουνα ἀπ' ὄξω τὸν δικό μου: 37642,—μὰ τίποτα! Οὔτε στοὺς λιγοστοὺς ποὺ κερδίζουν πολλὰ ἤταν ὁ ἀριθμὸς τοῦ λαχείου μου, οὔτε στοὺς πολλοὺς ποὺ κερδίζαν λίγα.

Δὲν εἶχα δίκιο ποῦκλαψα πολὺ στὸ δρόμο ὥς ποὺ νἄρθω. Περισσότερο γιατί πίστευα ψεύτικα πὼς εἶμαι τυχερός. Ἔ, τί λέτε; Ἐγὼ λέω πὼς ποτὲ πιὰ δὲν πρέπει νὰ ξαναδοκιμάσω τὴν τύχη μου ἀφοῦ τόση σκληρότητα μοῦ ἔδειξε, —ἴσω; ἐκεῖδή, χωρὶς νὰ μοῦ δείξει ποτὲ εὔνοια, ἐπέμενα πὼς εἶμαι τυχερός.

Μὰ εἶχα ἄδικο, κυρίτ Τύχη; Ναί; Τί λὲς ἐκεῖ! Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ἄμα ἕνα παιδὶ στὸ σχολεῖο σηκώνεται γιὰ μάθημα ὅταν ξέρει, κι' ὅταν δὲν ξέρει γρῦ ὁ δάσκαλος τὸν περνᾶ καὶ σηκώνει ἄλλον, αὐτὸ τί λέγεται; Κι' ἄμα ὁ μπαμπάς, ὁ Κωστάκης, ὁ Τάκης κι' ὅλοι οἱ συμμαθηταί μου μὲ βεβαιώνουν πὼς εἶμαι τυχερός, δὲν ξέρουν τί λένε; Μόλα λοιπόν!... Πές μου... Δὲν μιλᾶς, ἔ; Ζήτω λοιπὸν ἡ Τύχη μου!

Μὰ τί ἔπαθα ἄξαφνα; Τί νέφος ἦρθε νὰ σκεπάσῃ τὴν εὐτυχία μου; Νὰ σᾶς πῶ τί μοῦρθε—ἔτσι ἄξαφνα—στὸ μυαλό μου; Πῶς μπορεῖ νἄμαι τυχερός, ἀλλὰ ὄχι ὅμως καὶ στὰ λαχεῖα. Μπορεῖ νὰ ἔχω τύχη,—ὅπως μοῦπε κι' ὁ μπαμπάς,—ἀλλὰ νὰ μὴ κέρδισα στὸ λαχεῖο. Βλέπετε; Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς εἶναι 37.652 καὶ ὁ δικός μου 37.642. Λοιπόν; Αὐτὸ δὲν θὰ πῇ πὼς ἀφοῦ κόντευα νὰ φτάσω τὸν κερδίζοντα ἀριθμό, ἔχω τύχη, ὄχι ὅμως στὰ λαχεῖα; Μπορεῖ νὰ κάμω κανένα μεγάλο ἐμπόριο καὶ νὰ κερδίσω. Δηλαδὴ ἄμα ἐργασθῶ, θὰ μὲ βοηθήσῃ. Ὄχι ὅμως νὰ θέλω νὰ πάρω λεφτὰ χέρισμα, μὲ τὴν ἀξίωση πὼς εἶμαι τυχερός!

Πάω νὰ πῶ τοῦ μπαμπᾶ πὼς δὲν κέρδισα, μὰ μαζὶ καὶ τὴν ἰδέα ποῦβγαλα. Τί; Δὲν εἶναι... σοφὴ γιὰ τὴν ἡλικία μου;... Ἐγὼ τὸ νομίζω καὶ γι' αὐτὸ περιμένω νὰ μ' ἐπαινέσει ὁ μπαμπᾶς ἄμα τοῦ τὸ πῶ...

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

ΑΝΟΙΞΗ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 11]

Θἄταν ἀρχὲς Μαρτίου ὅταν ἀπεφάσισα νἀνέβω στὸ βουνό, νὰ ἰδῶ τὰ πρῶτα λουλούδια τῆς ἄνοιξης. Ἦταν ἕνα ὡραῖο πρωινό· ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε γαλάζιος κι' ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι θύμιζε ἀκόμα στὸν κόσμο πὼς ὁ τρελὸς χειμώνας ἔφευγε...

Καθὼς προχωροῦσα, εἶδα σὲ μερικὰ περιβόλια κατάλευκες νυφοῦλες τὶς ἀμυγδαλιές. Τὸ βουνὸ ἤταν ἀγνώριστο, σταρωμένο μ' ἕνα καταπράσινο χαλί, καὶ δῶ καὶ κεῖ κανένα δυὸ γαλάζια λουλουδάκια σὰν ματάκια, ποὺ ἀνυπόμονα εἴχαν ἀνοίξει.

Ἀνέβηκα κομμάτι πιὸ ἀπάνω καὶ κάθησα στὰ χόρτα νὰ ξεκουραστῶ. Δίπλα μου πάρατήρησα πὼς πρόβαλλε δειλὰ ἕνα μικρό, μικρὸ χαμόμηλο. Ἔσκυψα νὰ τὸ ἰδῶ καλύτερα καὶ νόμισα πὼς τὸ ἄκουσα νὰ ψιθυρίζει σ' ἕνα μπουμπούκι παπαρούνας ποὺ ἦταν δίπλα του καὶ δὲν εἶχε ἀκόμα ἀνοίξει:

— «Ἀνοιξε πιά, εἶναι καιρός· ὁ ἥλιος καίει καὶ τἀεράκι παίζει ἁπαλὰ ἀπάνω στὰ φύλλα, ἤλθε ἡ ἄνοιξη, δὲν κάνω λάθος».

Γύρισα τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ εἶδα πὼς πιαντοῦ εἶχε μπουμπούκια. «Ποιὸς ξέρει, σκέφθηκα, τί λουλουδάκια κρύβονται κάτω ἀπ' ἐδῶ;»

Ἔφυγα... Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ξαναπῆγα. Τὸ βουνὸ ἤταν ἀγνώριστο. Δὲν ἔβλεπες τώρα παρὰ ἕνα πολύχρωμο χαλὶ ἀπὸ διάφορα ἄγρια λουλουδάκια καὶ μέσα σ' αὐτὰ διέκρινες ἕνα κόκκινο χτυπητό.

Ἦταν τὸ φέσι μιᾶς παπαρούνας. Ἀλήθεια, τί ὡραῖα ποὺ δείχνεις τὴ χαρά σου, ὦ Δήμητρα!

Πικρὴ Σκλαβιά

ΕΓΚΑΡΤΕΡΗΣΗ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 4]

Εἶπες πὼς θὲς ἕνα παραμύθι, ἀδερφούλα, τὸ ζήτησες μὲ τὴ γλυκειὰ θλιμμένη φωνή σου ἐνῶ κοιτάζες πέρα μακρυά, τὰ χέρια ἀκόμα χωράφια καὶ τὰ δέντρα ποὺ ἀρφάνεψαν ἀπὸ φύλλα. Γύρεψες ἕνα παραμύθι, κι' ἡ φωνή σου, ἔλεγε: Παρηγόρησέ με, πές μου κάτι ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ μαλακώσει αὐτὸ τὸ σκληρὸ-σκληρὸ μαχαίρι ποὺ μοῦ ξεσκίζει τὴν καρδιά. Καὶ κοιτοῦσες μακρυὰ τὰ χωράφια καὶ τὸ βλέμμα σου ἦταν καρφωμένο ἴσια μπροστά σου, σὰ νὰ φοβόσουν νὰ κοιτάξῃς λίγο πιὸ πλαί, γιατὶ τὸ ἤξερες πὼς ἦταν πάντα κεῖ ὀρθὸ, θλιμμένα, βουβά, τὰ κυπαρίσια τοῦ κοιμητηριοῦ.

Κι' ἔγινε διπλὸς ὁ πόνος μου, γιατὶ τίποτα δὲν ἔβρισκα νὰ σοῦ πῶ. Τὸ μαῦρο κρέπι τῆς θλίψης εἶχε σκεπάσει τὰ λαμπρὰ χρώματα τῶν παραμυθιῶν στὴ φαντασία μου. Ἄδικα προσπάθησα νὰ σ' ἀνασηκώσω, νὰ σὲ πάρω νὰ πλανηθοῦμε πάλι στὰ ὁλόφωτα περιβόλια, κάτ' ἀπ' τοὺς ζαφειρένιους οὐρανούς, νἀντικρύσωμε παράξενα πουλιὰ καὶ νὰ ξεκουραστοῦμε κάτ' ἀπ' τὰ δέντρα ποὺ τὸ ἀνάσασμά τους εἶναι γλυκειὰ μουσική.

Καμμιὰ παρηγοριὰ δὲ βρίσκω γιὰ σένα, κι' ἄς εἶμαι ἡ μεγαλύτερη κι' ἡ δυνατότερη. Μονάχα ποὺ ἐγὼ τόλμησα νὰ κοιτάξω ἐκεῖ κάτω. Τὰ εἶδα τὰ θλιμμένα κυπαρίσια, μὲ τὸ σούρουπο περπάτησα σιμά τους καὶ τ' ἀγάπησα, ἔτσι θλιμμένα, ἔτσι βουβὰ κι' ὑπερήφανα ποὺ εἶναι.

Δὲν ξέρω πιὰ παραμύθια φωτερὰ καὶ χαρούμενα, ἀδερφούλα, ὅμως νὰ τὸ χέρι μου, γύρισε λίγο τὸ κεφάλι σου νὰ τὰ δῇς, στηρίξου σὲ μένα καὶ θὰ σὲ ὁδηγήσω ὥς ἐκεῖ· γιατὶ ξέρεις, πρέπει νὰ συνηθίσῃς νὰ τὰ βλέπῃς, νὰ τἀγαπήσῃς καὶ σύ, ἀφοῦ ὁ ἥσκιος τους ἔχει σκεπάσει τὸ σπίτι μας καὶ παραστάτες θλιβεροὺς θὰ τἄχωμε γιὰ πάντα.

Μυρίνη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Γιάννης διαβάζει σὲ μιὰ βραδυνὴ ἐφημερίδα ὅτι ὁ ἥλιος ἔδυσε στὶς 5,30

— Πῶς γίνεται αὐτό, ἀπορεῖ, ἀφοῦ ἥλιος δὲν φάνηκε σήμερα καθόλου;

Ἀλεξία

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΑΘΩΝ

[Ἴδε Διάπλ. 1926, φυλλ. 33]

1.—Σελὶς 261, στήλη α', στίχ. 16, ἀντὶ *κακά*, θέλει *καλά*.

2.—Στίχ. 24, ἀντὶ *εἶναι*, θέλει *εἶσαι*.

3. — Στήλη γ', στίχ. 4, ἀντὶ *γνωρίζοντας*, θέλει *γυρίζοντας*.

4.— Στίχ. 9, ἀντὶ *τρόμου*, θέλει *δρόμου*.

5. — Στίχ. 40, ἀντὶ *ἐφήμερου*, θέλει *ἐνήμερου*.

6.—Σελὶς 262, στήλη α', στίχ. 24, ἀντὶ *δίνεται*, θέλει *γίνεται*.

7.— Στίχ. 34, ἀντὶ *κρίση*, θέλει *κλίση*.

8. — Στίχ. 46, ἀντὶ *ἀπόβαση*, θέλει *ἀπόφαση*,

9.—Στίχ. 51, ἀντὶ *σαρωμένος*, θέλει *ζαρωμένος*.

10. — Στήλη γ', στίχ. 40, ἀντὶ *δέση*, θέλει *δώση*.

11.— Στίχ. 60, ἀντὶ *τρομερή*, θέλει *τρυφερή*.

12.—Σελὶς 263, στήλη α', στίχ. 37, ἀντὶ *χάθηκε*, θέλει *χύθηκε*.

13.— Στίχ. 61, ἀντὶ *μάχη*, θέλει *ράχη*.

14.— Στήλη β', στίχ. 6, ἀντὶ *ἔτρεχε*, θέλει *ἔτρεμε*.

15.—Σ:ἰχ. 16 (τοῦ «Δευκοῦ Χοροῦ»), ἀντὶ *πέτρα*, θέλει *μέτρα*.

(Τὰ λάθη αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ διορθώσετε τώρα στὸν Τόμο σας τοῦ 1926, — γιατὶ δὲν κάνει νὰ μένουν,— ἢ τοὐλάχιστο νὰ σημειώσετε στὸ περιθώριο τῆς σελ. 261, ὅτι σαὐτὸ τὸ φύλλο ὑπάρχουν Τυπογραφικὰ Λάθη γιὰ Διαγωνισμό.)

Εἰκοσιδύο ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους βρῆκαν καὶ τὰ 15 τυπογραφικά. Σ' ἕξη ἀπ' αὐτοὺς, μὲ κλῆρο, ἔδωσα τὰ Βραβεῖα, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἔβαλα στὸν Α' Ἔπαινο. Σ' ὅλους ὅμως αὐτοὺς ἀπένειμα ἀπὸ 20 Εὐσημα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐλεύθερο Πουλὶ* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀνθεμίς* [20Ε]. — *Μεγάλη Ἑλλάς* [20Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σαρδανάπαλος* [20Ε].—*Χρυσὴ Καρδιά* [20Ε].—*Διλιάνα* [20Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [20Ε] εἰς ἕκαστον:) Νάρκισσος, Ἀττικὴ Αὐγή, Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, Ἀρχοντοπούλα, Ἀμαζόν, Φύτεινὴ Χρυσοχέρη, Ἀγνούλα, Πικρὴ Σκλαβιά, Ἑλένη Βαζιοριαντζίκη, Τσούχτρα, Χανουμάκι, Κυρὰ-Κυραλίνα, Γιουγιοῦ, Μάριος Μητρόπουλος, Δημοκρατικὸς Ἕλλην.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (14 ἢ 13 Τοπογρ. Δάθη, ἀπὸ [15Ε] εἰς ἕκαστον:) Κεφαλλονιτάκι, Ζουλέϊκα, Στέφανος Ἀλόης, Ἀργυρὴ Τρουλινοῦ, Ἑλένη Δημητριάδου, Ρόδης Μενέξης, Βιολέττα τοῦ Βουνοῦ, Σάνδιππος, Ἀηδονόλαλη, Γεώργιος Φουσάρας, Ἰωάννης Καπάνταρος, Εὐλάμπιος Παυλίδης, Σμυρνιωτάκι, Μηλολόνθη, Τρελλὴ Πεταλουδίτσα, Κωνσταντῖνος Θεοφιλόπουλος, Ζήνων Κα-

σομάτης, Βυζαντινὸ Ἄστρο, Φούλη Μαρίκου, Αἰμιλία Χώβ, Δημήτριος Καφεζέζης, Χρῆστος Μαρακίδης, Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Δημήτριος Τούσας, Φάνης Αὐγινος, Ψυχή, Ζίμος Ἐσπέριος, Στέλλα Τσαγκαρακι, Γεώργιος Γαμβάκης, Δέλια, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ὀλυμπία Κονταράτου, Ἀνεμώνη, Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ, Ἀθάμας, Λιλίντα, Λεωνίδας Νικολόπουλος, Γεώργιος Καρακαλᾶς, Μάγισσα, Σείριος, Ἑρμῆς τῆς Ἄνδρου, Γεώργιος Δρόσος, Ἀναδρομόρης τῆς Ἀττικῆς, Ἡλιογέννητη, Ἀγνὴ Ψυχούλα, Ἐμμανουὴλ Μανσόλας, Κοντέσσα, Τζοκόντα, Κουκουτσάκι, Σγουρόμαλλη, Στενημαχιωτοπούλα, Διάττων Ἀστήρ, Μαρουσιωτάκι, Παῦλος Λεκός, Γιὰ τὴν Πατρίδα, Ἰδανισμός, Ζαΐρα, Πριγκίπισσα Ὀλαλά, Μαρία Ἰγγλέση, Ἀθανάσιος Μίχας, Ζενίθ, Ἐλπί, Πεταχτὸ Ναυτάκι, Ἡρωϊκὴ Φέσα, Ἀνδρέας Κυριακοῦ, Ναυσοπούλα, Μαγεμένη Ρεμπαπά, Μὴ-με-Λησμόνει, Χαμίνι, Μέλισσα, Ἀνδρομέδα, Καίτη Γαλανοῦ, Ἑλένη Γαλανοῦ, Αὐγούλα, Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα, Κλαίρη, Δόκιμος Ἀρανιάν, Ἄχ Πόλη, Δημήτριος Παπαϊωάννου, Ἴρις, Σταυρακέτος, Θαΐς, Νιόβη, Ἰμογένη, Ἰβάν, Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, Γαλαξίας, Φωτιά, Χιόνι, Ἀφρισμένο Κῦμα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (12 ἢ 11 Τοπογρ. Δάθη, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον:) Κόρη τῶν Ἀθηνῶν, Ἐλευθέριος Ρουσσάκης, Γεώργιος Α. Γεωργιάδης, Βασίλειος Γράβαρης, Φουρτουνιασμένη Θάλασσα, Βάρκα τοῦ Κανάρη, Θεσσαλικὸς Ἀστήρ, Εὐδοκία Μπουρνιᾶ, Σκανδιλιάρα, Φωτεινός, Τριαντάφυλλος Θεοδωρίδης, Κορνήλιος Ποιητίδης, Τσαχπίνα, Πυθέας, Ἥρη, Ἀγρίμι, Ἀγγελική Α. Μιχαλακοπούλου, Σαρλώ, Ἰωάννα Ἀθανασούλα, Μαρία Ταβλᾶ, Τούλα Ὀρφανίδου, Μαίρη Σωτηρίου, Ἀφρομητη Φοβητσιάρα, Γ. Δ. Αἰκας, Γλυκὸ Χαμόγελο, Ἀγριμεμένος Ὠκεανός, Νὸτ Πίγκερτον, Δροσούλα τῆς Ἄνδρου, Βιολέτα, Ἰωνικὸς Ἀστήρ, Γεώργιος Στρούμπος, Μυρωμένη Ἄνδρος, Ἀγριοβιολέττα, Μαρία Κανάκη, Βασιλικὴ Τσελίκη, Ἄνθος τῆς Ἄνδρου, Λυκόσκυλος, Καπίνα Καραμάνου, Γαλάξιος Οὐρανός, Διγενής, Ἀκρίτας, Χρυσοῦφρας, Ἄστρον τῆς Ἐλπίδος.

ΕΓΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (10 Τοπογραφ. Δάθη καὶ κάτω, ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) Αἴνος, Φιλόσοφη, Λευκή, Ἀρσακειάς, Ἐλενίτσα Ἀντωνιάδου, Φοίβη Δηλία, Καλλιόπη Λεβαχίδου, Μέγας Ἐφευρέτης, Φιλόμουσος, Νίκος Βαρέλλας, Χιώτικο Διαβλάκι, Μίνα Χρόνη, Παιδὶ τῆς Ὀλυμπίας, Λεβεντογιάννης Διαβολεμένο Ροδιτάκι, Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσέως, Ἀτρόμητος Ἑλληνόπαις, Λίνα Καραλευθέρη, Νοικοκυρούλα, Ἑλληνόπαις, Σπυρίδων Γραμμένος, Ἀριστοκράτισσα, Ἀκανθυλλίς, Γ. Βελισσαρίδης, Οὐράνιος Θόλος, Μιχαὴλ Κατσίκης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 14 Μαρτίου 1927.

ΑΝΑΜΕΣΑ στάλλα διαλεχτὰ κομμάτια τῆς Σελίδας μας, ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση κάνουν αὐτὰ ποὺ μοῦ στέλνει ἡ *Μυρίνη*. Εἶχα σκοπὸ κι' ἐγὼ νὰ τὸ πῶ, ἀλλὰ μὲ προλαβαίνει σήμερα ὁ ἀγαπητός μου συνεργάτης κ. Τέλλος Ἄγρας, ποὺ μὲ παρακαλεῖ νὰ συχαρῶ τὴ *Μυρίνη* γιὰ τὴν «Ὀδύσση» τοῦ προηγούμενου φύλλου. «Εἶναι, — μοῦ γράφει — γραμμένο ἀριστουργηματικὰ κι' ἡ σύλληψή του εἶναι ἐκτακτη. Τὸ βρίσκω θαυμάσιο». Μὰ καὶ τὸ σημερινὸ δὲ πάει παρακάτω. Ὁ *Δικέφαλος Ἀετός*, ἂν καὶ μεγάλος πιά, κοτζάμ... ἀετὸς (ἐγὼ ἔτσι συμπληρώνω τἀποσιωπητικά του,) διαβάζει μὲ πολὺ ἐνδιαφέρο καὶ τὸν «Ἀρχιλήσταρχο Μπέμπηνο» τῆς Κυρὰ-Μάρθας. Δὲν Ἐχει ἄδικο! Αὐτὸ τὸ μυθιστορημάτακι εἶναι γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ γιὰ πολὺ μεγάλα. Κι' ἔτσι ἔπρεπε νὰ τὸ βάλω στὸν ὑπότιτλο, γιὰ νὰ μὴ χάνουν τὴν ἀπόλαυση ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τὸ παραμελοῦσαν τυχὸν ὡς νηπιακό.

Ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἡ παλιά μου φίλη *Σ. Μοστράτου*, σ' ἕνα ὡραιότατο γράμμα της,—καὶ μὲ ξεσπάθωμα, — μοῦ γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Μὲ ἰδιαίτερή μου χαρὰ εἶδα καὶ τὴν ἐπιστροφή τοῦ ὁλοζώντανου, τοῦ ἀθάνατου Ἀναγνία. Αὐτὸς εἶναι τὸ πνεῦμα, τὸ genie νὰ ποῦμε τοῦ φύλλου, καὶ τότε ποὺ ἔφυγε, πῆν ἀπὸ χρόνια, εἶχα λυπηθεῖ πολύ. Ἐπίσης χτίζω ἰδιαιτέρως ποὺ βλέπω τὸ *Ταξίδι τοῦ Νίλς*, τὸ ἀληθινὸ αὐτὸ ἀριστούργημα, νὰ δημοσιεύεται φέτο στὴ Διάπλασι. Ἡ δημοσίευση τέτοιων ξένων ἔργων μὲ παρηγορεῖ κάπως γιὰ τὴν ἔλλειψη πρωτοτύπων ἑλληνικῶν». Ἄ, ὅσο γι' αὐτὸ δὲν φταίω. Στὴν Ἑλλάδα δὲν ἀποκτήσαμε ἀκόμα συγγραφεῖς ποὺ νὰ γράφουν μυθιστορήματα γιὰ παιδιά. Ἕνα-δυὸ ἔχει γράψει ὁ Ξενόπουλος, δυὸ-τρία ἡ κυρία Δέλτα, ἄλλα τόσα ἡ κυρία Ἀρσενίδη Παπαδοπούλου καὶ σχεδὸν ἄλλος κανείς. Ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ θἀποκτήσουμε. Ἔχω μεγάλες ἐλπίδες σὲ μερικὰ νέα ταλέντα ποὺ ξεπροβάλλουν τώρα...

Χαίρω πολύ, *Τούλα Κοββαδᾶ*, γιὰ τὴν πλατύτερη αὐτὴ γνωριμία καὶ περιμένω νὰ πάρῃς φευδώνυμο γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς καὶ νὰ σοῦ ἀπαντῶ ταχτικά. Δὲν θυμοῦμαι νἄλαβα προηγούμενα γράμματά σου καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπάντησα. Περασιτικά.

Περὶ μετεμψυχώσεως, *Ἀρχοντοπούλα*, δὲν ξέρω τίποτα θετικό. Ἀλλὰ καὶ ποιός ξέρει; Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ὑποθέσεις, γιὰ νὰ ἐξηγοῦνται φαινόμενα σὰν τοῦ Μόζαρτ ποὺ συνέθετε ἀπὸ 5 χρονῶν παιδί, ἢ σὰν τῆς μικρῆς κόρης ποὺ πῆγε πρώτη φορὰ σὲ μιὰ παλιὰ ἐκκλησιὰ κι' εἶπε πὼς πήγαινε κι' ἄλλοτε κάθε Κυριακή. Μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ φέμματα μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ἀλήθεια. Δὲν βλέπω ὅμως γιατὶ πρέπει νἀνατριχιάζῃς καὶ μόνο ποὺ τὸ συλλογίσεαι. Δὲν εἶναι τίποτα φρικτό, οὔτε φοβερό...

Αὐτά, *Χιονισμένο Πήλιο*, εἶναι τύποι ποὺ ἔχουν μείνει ἀπὸ τὸ παρελθόν καὶ δὲν ἀλλάζουν εὔκολα. Κι' ὁ τίτλος μου, βλέπεις, ὁ ἴδιος, «Ἡ Διάπλασις τῶν Παίδων» εἶναι στὴν καθαρεύουσα. Ἔτσι λέγω ἀκόμα «Ὡραία Ἐπιστολάς», «Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται», «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις» κτλ. Πρέπει νὰ περάσουν πολλὰ χρόνια ἀκόμη γιὰ νὰ «συμμορφωθοῦν» κι' αὐτά. Τὰ Παιδικὰ Πνεύματά σου πάντα μπαίνουν στὸν «κλῆρο» ἀλλά.... ἀλλά.

Ὁ φίλος *Ἄγγελος Κασιγόνης*, ὁ γνωστὸς ἐκδότης τῆς Ἀλεξανδρείας, μὲ πληροφορεῖ ὅτι ἡ γλῶσσα Ἑσπεράντο ἔχει κάνει μεγάλας προόδους κι' ὅτι τὴν ἔχει ἀποδεχθεῖ καὶ αὐτὴ ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν. Ὅποιος θέλει περισσότερες πληροφορίες, ἂς γράψῃ στὸν Ἰδιον (ταχ. κιβώτιον 1891, Ἀλεξάνδρειαν), νὰ λάβῃ κατάλογο βιβλίων καὶ περιοδικῶν σχετικῶν, ποὺ ὁ κ. Κασιγόνης μπορεῖ νὰ προμηθεύῃ.

Γιὰ ὀργὲ Φιστέρη, *Ἀπόγονε Ἡρώων*, *Σ. Μοστράτου*, *Ἀγγελική Χαβιάρα*, *Λάτρις τῆς Φύσεως*, *Ἀνδρ. Ἀνεμογιάννη*, *Δ. Κανέλλη*, *Ἑλένη Γ. Ἀποστολίδου*, *Κλεοπάτρα Μυριαγκοπούλου*, *Ἄννα Λάσκαρι*, *Ν. Τουτουντζάκη*, *Ὄασις*, *Τσουνκιδούλα*, *Κεραυνέ*, καλά μου παιδιά, σᾶς εὐχαριστῶ ἀπ' τὴν καρδιά μου γιὰ τὰ ξεσπαθώματά σας!

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἐλπά*, *Ἡρωΐς τοῦ 21*, *Πάν*, *Προσκοπάκι* (ναί), *Πεταλουδα*, *Παραπονεμένη Μοναστηριώτισσα*, *Ζηλεμένο Κάστρο*, *Ἀμίμητος Γελοποιός*, *Παιδὶ τῶν Δασῶν*, *Διλιάνα*, *Πονεμένη Ψυχή*, *Φίλαθλος*, *Γιοῦ-Γιοῦ*, *Γλυκειὰ Χαραυγή*, *Ἀστραπόβροντο* καὶ *Φαέθων*.—Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των ναί τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ ρφανὸ» τῆς *Ροδόλευκης*. Πολὺ θλιβερό. Γι' αὐτὰ τὰ τραγικὰ θέματα χρειάζεται μεγάλη τέχνη ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἔχουν πρωτόπειρα παιδιά. Νὰ τἀποφεύγετε λοιπόν, καθὼς σᾶς εἶπα τόσες φορές, καὶ νὰ προτιμᾶτε ἁπλά, εὔθυμα, χαρούμενα. — «Ἕνας γενναῖος ἀξιωματικὸς» τοῦ *Κωνσταντίνου Διογένη*. Καλὴ ἡ μετάφραση, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς ἀκυρολεξίες. Τὸ ἱστόρημα ὅμως ἀκατάλληλο γιὰ τὴ Σελίδα μας. Ὁ *Κ. Δ.* μπορεῖ νὰ διαλέξῃ κανὲν' ἄλλο ἀγγλικὸ κομμάτι, πιὸ νόστιμο, πιὸ παιδικό, καὶ νὰ τὸ μεταφράσῃ ὅπως ξέρει. — «Ἡ Θάλασσα» τῆς *Ζουλέϊκας*. Ἔχει κάποια νοστιμάδα. Οἱ στίχοι μάλιστα:

Ἐβγῆκ' ἀπὸ τὴ θάλασσα
πατώντας κούτσα - κούτσα,
Μὰ ἔρχετ' ἔγκα κθμα της
κι' ἐδῶς μὲ κάνει λούτσα,

μ' ἔκαμαν καὶ γέλασα. Τὸ σύνολο ὅμως δὲν ἔχει πολὺ λογικὸ εἰρμὸ κι' σὲ μέρη-μέρη εἶναι ἐντελῶς παιδιάτικο:

Μιὰ μέρα τὴν ἀντίκρυσα
προκλητικὴ, ὡραία,
Κι' εἶπα τοῦ ἀδελφοῦλη μου:
«Θὰ μαῦ πιά, 'Αχιλλέα!»

Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ περιμένω περισσότερα ἀπὸ τὴ μικρή μου *Ζουλέϊκα*. Μοῦ φαίνει ποὺ βλέπω πρωτοτυπία στὰ ποιήματάκια της ὅπως καὶ στὰ γραμματάκια της. Καὶ πάντα ἐλπίζω πὼς γρήγορα θὰ καταφέρῃ καὶ πράγματα καλά, —ἀπολύτως καλὰ κι' ὄχι μόνο σχετικῶς μὲ τὴν ἡλικία της. — «Μὲ τὸ χιόνι» τῆς *Καλιμᾶς*. Κι' αὐτὸ φαίνεται παιδιάτικο, ἀλλὰ ἡ καλή μου *Καλιμά*, ποὺ πρώτη φορὰ γράφει γιὰ τὴ Σελίδα, δὲν πρέπει νἀποθαρρυνθῇ. Κάθε πρῶτο δύσκολο. Ἂς ἐξακολουθήσῃ, ἂς ἐπιμείνῃ, καὶ ποιός ξέρει! ἐγὼ κάτι διακρίνω καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἄτεχνο ἀκόμα πρωτόλειο. — «Περασμένη Δόξα» τοῦ *Ρόδου τῆς Ἐρήμου*. Καλὸ ὡς εἰκόνα, ἀλλὰ δὲν δικαιολογεῖται. Ἕνας μεγάλος, ξακουστὸς βιολίστας, ὅσο μπορεῖ καὶ παίζει, δὲν καταντᾷ ζητιάνος. Ἕνας τραγουδιστὴς ποὺ χάνει τὴ φωνή του,—σὰν τὸν Βιτάλη τοῦ «Χωρὶς Οἰκογένεια», — μάλιστα. Κι' αὐτὸ πάλι ὄχι στὶς ἡμέρες μας, ποὺ ὑπάρχουν σωματεῖα, ταμεῖα συντάξεων, ἀλληλοβοηθείας κτλ.

Γι' ἄλλα

τὴν *Ἰνδιάνα* ποὺ σ' ἐνέγραφε') ***Σφίγγα*** (οἱ νέες μοῦ φίλες, ποὺ τίς χαιρετῶ θὰ εἶδαν βέβαια τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου των) *Ντριαν* (εὔχομαι κάθ' ἐπιτυχία κι' εἶμαι βέβαιη ὅτι, ὅπου κι' ἂν πᾶς, δὲν θὰ μὲ ξεχάσης οὔτε θὰ πάψης νὰ μὲ συσταίνεις· πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου') ***Καμάρι τῆς Μητέρας*** (χαίρω ποὺ ἔγινες καλά· ἔχεις καιρὸ ἀκόμα, ἂν θέλης, νὰ παντήσης·) ***Κώσταν Παπαγεωργίου*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· γράφε μου τώρα ποὺ ἔκανες τὴν ἀρχή') ***Σπαθὶ τῶν Ἑλλήνων*** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου καὶ θὰ ἔλαβες τὸ λυσόχαρτο· ἡ ἀπόφασή σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ καὶ τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἄρεσε· γράφε μου') ***Βαλέντσιαν*** (ἐγκάρδια συλλυπητήρια· εὔχομαι κι' ἐγὼ ὡς ἐδῶ νὰ σταμα ἠσουν τὰ κακά') ***Εὔαν*** (ἔχω ὀπ' ὄψει μου δυὸ ὡραῖα γράμματά σου, τὸ ἕνα εἰκονογραφημένο· μὰ ποῦ τόπος νὰ παντήσω σὲ ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα ποὺ μοῦ γράφεις;·) ***Χαρούμενην*** (μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου, ἀλλὰ δὲν μ' ἔπεισε τὸ τέλος· νομίζω πὼς μπορεῖς νὰ τὰ πῆς ὅλ' αὐτὰ στοὺς δικούς σου· κανένας δὲν θὰ σὲ εἰρωνευθῆ· ἀπεναντίας...) ***Γκιώνην*** (ἔστειλα 35 τετράδια· ὄχι, Ἀσκήσεις τώρα δὲν μπορεῖς νὰ στείλεις· ἀργότερα ποὺ θὰ προδιηρυχθῆ νέος Διαγωνισμός·) ***Ἔξυπνην Γατούλαν*** (τὰ ἔλαβα ὅλα· ὤ, τὸ ξέρω, πὼς καὶ μεγάλη ἐσὺ δὲν θὰ μὲ χωρισθῆς!) ***Ἐλ. Ρουσσάκην*** (τὸ ξέρω ὅτι οἱ περισσότεροι καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι νεωτεριστὰ· καὶ μάλιστα ὁ πολὺ ἀγαπητός κι' ἐδῶ κ. Σωτηριάδης· ὄχι, δὲν ἀνατρεπώθηκε ἀκόμα') ***Μῆλον τῆς Ἐριδος*** (ναί, ἔστειλα') ***Μόνα Λίζαν*** (ἔστειλα· χαίρω κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· γιὰ τὰ κομμάτια σου σοῦ εἶπα· ἐλπίζω νὰ μὴν ἀποθαρρυνθῆς, ἀλλὰ τώρα ποὺ εἶδες γιὰ ποιὸ λόγο δὲν ἀνεκρίθη ἐκεῖνο· νὰ γράψης ἄλλο καλύτερο·) ***Ζαρκάδι τῆς Παλιανῆς*** (χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου! ἔστειλα· γράφε μου·) ***Ἡρωΐκην Ρούμελην*** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· ***Βραγχυδέα*** (ἐλπίζω νὰ μοῦ δίνης συχνὰ αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση, κι' ἂς εἶσαι πιά... γέρος!) ***Μηλολόνθην*** (ναί, ἐμπροθέσμως·) ***Ἄβραν τοῦ Εὐξείνου*** (μὲ λύπη μου, ὄχι· θὰ ἔκανα, βλέπεις, ἐξαίρεση· καὶ τότε θἄχαν ὅλοι τὴν ἴδια ἀξίωση') ***Μήδειαν*** (φίλησέ μου τὴ μικρούλα Φιφὴ ποὺ, σὰν τὴ ***Ζογυρόμαλλη*** σὰν ἦταν μικρή, διαβάζει μόνο τὸ Μπέμπη καὶ τὰ Π. Πνεύματα, κι' ὅλα τάλλα τὰ θεωρεῖ περιττά...) ***Γλυκὸ Χαμόγελο*** (ἔστειλα· ὄχι, ἡ Εὔφ Μυεία δὲν ἔχει τίποτε') ***Περαστικὸν*** (μπορεῖς·) ***Κατίναν Κ.*** καὶ ***Μαργαρίταν Α.*** (ἀξύνατο· εἶχε τυπωθεῖ τὸ φύλλο') ***Κοσμοκράτορα*** (ἡ ἔγκριση στοιχίζει 10 δρ. ὄχι 5') ***Ροδόλφον Βαλεντίνο*** (ὡραιότατα τὰ τετραδιά σου·) ***Ἀρίωνα*** (τοῦ Κ. Β. στέλλω τώρα τὸ φύλλο στὴν Ἀμερική) ***Λίβιον*** (ἔστειλα 2 λυσόχαρτα· διεύθυνση Δ. Π. δὲν ξέρω·) ***Ἑλλάδα τῶν Ὀνείρων, Ἄγγελον, Ἠλεκτρικὸ Κῦμα*** κτλ.

Τραγούδι Πένου, Πηλέα, Σαρλώ, Ἱερολοχίτην, Γιάννην Δειλινόν (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***18 Μαρτίου***, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 232 Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 19 Μαΐου.)

229. Λεξιγρίφος

Θεριὸ βλέπεις στὸ πρῶτο μου,
Στἄλλο διαζευκτικό,
Φωτιστικὸ τὸ τρίτο μου
Καὶ τ' ὅλο ἱστορικό
Μᾶς κάνει βασιλέα
Μέ... περικεφαλαία

Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου

230. Μεταγραμματισμὸς μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Ἀπό 'να ἀρχαῖο γίνεται
Γνωστό σου βασιλέα
Ποὺ ἀλλάζει τὸ λαιμό,
Κι' ὑψώνεται στὸ Λίβανο
Περήφανη κι' ὡραία
Μὲ κάθε στολισμό.
Μὰ τώρ' ἀναγραμμάτισ' τη
Μὲ τέχνη καὶ μὲ τρόπο,
Καὶ κερδισμένος βρίσκεσαι
Γιὰ τὸ μικρό σου κόπο.

Μεγάλη Ἑλλάς

231. Μεταγραμματισμὸς

Χώρα ἀπέραντη, τρανή,
Ἀπ' τὸ Χάρτη θὰ πηδήξη,
Ἂν τὸ σίγμα κάνης νῆ,
Καὶ θὰ νοιώσης στενοχώρια,
Τεμπελιὰ πολλὴ καὶ πλήξη,
Καὶ θὰ πᾶς νὰ κάτσης χώρια.

Σταυραετὸς

232. Ἀναγραμματισμὸς

Πόλη ἀρχαία, ὅπως τὴ λέμε
μὲ τὸ τωρινό ὄνομά της,
Ἂν τὸν τόνο κατεβάσῃ,
Θὰ παρουσιασθῆ ἡ θεά της.

Σίφων

233. Πυραμὶς

\+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν: σύμφωνον, χρονικὴ διαίρεσις, ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ἀρχαῖος μυθογράφος, χώρα τῆς Ἑλλάδος.

Καθέτως οἱ σταυροὶ ἀρχαῖος φιλόσοφος.

Εὐγενὲς Ἰδανικὸν

234-238. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Λιτός, μέρος, Σύρος, πλάτος, κλείς.

Μέλισσα

239. Πρόβλημα

Στὴν Ἀκρόπολι καὶ στὸν Λυκαβητὸ ἦταν μερικὰ περιστέρια.

Τὰ περιστέρια τῆς Ἀκροπόλεως φωνάζουν στὰ περιστέρια τοῦ Λυκαβητοῦ:

— Δὲν μᾶς στέλνετε ἕνα ἀπὸ σᾶς, νὰ γίνωμε ἴσα κι' ἴσα;

Καὶ τὰ περιστέρια τοῦ Λυκαβητοῦ ἀπαντοῦν:

— Δὲν μᾶς στέλνετε ἕνα σεῖς, νὰ γίνωμε διπλᾶ;

Πόσα περιστέρια ἦταν στὴν Ἀκρόπολι καὶ πόσα στὸν Λυκαβητό;

Ρωμιὸς

240. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἐπιθέτων

Εἰς τὰς κατωτέρω λέξεις δώσατε ἁρμόζοντα ἐπίθετα καὶ τοιαῦτα, ὥστε τἀρχικά των νὰ ἀποτελοῦν γνωμικὸν ἀπὸ πέντε λέξεις:

Ἀλέξανδρος, ἀρνάκι, λαγός, λέων, πρεσβύτης, μέλισσα, ἀλώπηξ, ὄφις, φάρος, Ἑλένη, περιστερά, ἵππος, Ἀχιλλεύς, σελήνη.

Ἀφρισμένον Κῦμα

241. Μικτὸν

οοιο - γρ - α - πλλ - αει - κ - α - λγ

Ἀναξίλυτρος

242. Γρῖφος

μὲν ε
καὶ
μὲν ε

Φωτεινὸς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

243. Sans Voyelles

hmn - st - q - m l - * - pns

Νίκος Ἀργυρίου

244. Rébus

L'âne ea $\begin{matrix} C\ C \\ C\ C \end{matrix}$ zon

Ἠλιόβγαλτη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 1

1. ***Ἀρτηρία*** (ἄρτοι, ροιά.)—2. Ἀηδόνι (ἅ, ἠδονή.) — 3. Ρῆνος-θρῆνος. - 4. Ἰστὸς-σῖτος.—5.

ΜΗΝ ΩΡΙΩΝ ΗΛΙΟΣ
Α Ν Α Τ Ο
Ν ΑΜΑ Ξ ΑΡΩ Φ
Ο Ν Ο Ε Ι
ΣΙΓΜΑ ΣΦΙΓΞ ΑΗΡ

6. ΓΡΑΝΙΚΟΣ (ράκος, Αἰακός, Νικίας, Ἴος, Κράσος, ὄρνις, Σίκινος.)—7-11. Διὰ τοῦ **Ο**: ***νοσοκόμος, πρόδρομος, πρόσοδος, ὄβολός, μονόλογος.***—12. ΕΟΥ-ΟΗΑ— Σέβου τὸ γῆρας. (Εὐφυής, Ὁμοῦ, Ὕπνος, Ὄχθη, Ἤττα, Αἰδώς.)—13. Ἡ γλῶσσα μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ.— 14. ***Ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα*** (ὡς, κόπος, ἁγία, ζῆτα μ' σα.) — 15. ecurie (écu, riz.)— 16. Il faut garder une poire pour la soif.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως **10** τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. **6** (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν **10** λέξεων **60** λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ **70** καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. **1**.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. **3**.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|ΚΖ' — 302|

ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ, ἀνταλλάσσομεν Μικρὰ Μυστικὰ μέσον τῆς Διαπλάσεως;

ΜΑΥΡΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΟ

|ΚΖ' — 303|

«ΦΑΛΗΡΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»
ΤΡΙΤΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 27 ΜΑΡΤΙΟΥ 1927 — 5 μ.μ.

Εἰς τὸ **Ὠδεῖον Φαλήρου** εὐγενῶς παραχωρηθέν: ***ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗΣ*** «25 Μαρτίου» (ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐθν. ἑορτῆς).

|ΚΖ' — 304|

Γελασίνα, Φίλανθε, ἔλαβα καὶ σᾶς ὑπερευχαριστῶ. Κι' ἐγὼ ἔστειλα.

Ἱερολοχίτης

|ΚΖ' — 305|

Παλιὸ Κρασάκι, Παλιὸ Βιολί, Γιοῦ-Γιοῦ, ***Σέρλοκ - Χόλμς, Φάρος τοῦ Βοσπόρου,*** Γυμνασιόπαι, Σίφων, ἀνταλλάσσουμε Μικρὰ Μυστικά· Δ/σις: Μέσον Διαπλάσεως.

Ἱερολοχίτης

|ΚΖ' — 306|

Διαπλασόπουλα, Σύλλογοι, Παλιάτσοι, Βουλγαροκτόνοι, Ἑρμῆ, Φαλήρικε Ὅμιλε, Διαπλασιακὴ Δημοκρατία, Ἄγγελε, Νιόβη, Ἄθω, Ἀφρισμένο Κῦμα, Ἠλιόβγαλτη, Περιμένω. (Τῆς ΚΖ' — 245 συμμετοχὴ δίδραχμος.)

ΑΡΙΩΝ

|ΚΖ' — 307|

ΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΔΟΞΑ, τὸ ὡραιότερο ψευδώνυμο τοῦ 1922.

Ἠλεκτρικὸ

|ΚΖ' — 308|

Ἠλιόβγαλτη! παιδιά, ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Ρόδον τῆς Ἐρήμου—Ἀριάδνη Ζαρκά.

ΠΑΙΔΙ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ

|ΚΖ' — 309|

Ὁλόθερμα ψηφίζω τὸ **ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ.** Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο φηφίστε ὅλοι.

ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ

|ΚΖ' — 310|

Ἠλιόβγαλτη, *ντροπὴ λεύκωμά σου νὰ γυρίζη στὸ Γυμνάσιο.*

Τσουκνιδούλα

|ΚΖ' — 311|

Διαπλασόπουλα, ὁ Διαγωνισμός μας ἀναβάλλεται, ἕνεκα ὀλίγων ἀπαντήσεων, μέχρι τέλους **Ἀπριλίου.**

ΝΑΝΤΙΑ, ΝΑΔΙΑ, ΝΑΝΤΑ

|ΚΖ' — 312|

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους καὶ ὅλες. Δ/σις: Χαράλαμπον Καλπάκαν, μαθητὴν Γυμνασίου, Σουφλί.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΠΟΝΟΥ

|ΚΖ' — 313|

Ψηφίζω τὸ ὑπέροχο ψευδώνυμο **ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ.**

ΚΑΝΟΥΜΑΚΙ

|ΚΖ' — 314|

Σὸ **Ἡράκλειο ἰδρύθηκε ὁ σύλλογος «ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΚΡΗΤΗ».** Πρόεδρος: **ΚΡΗΤΙΚΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ.** Ἀντιπρόεδρος: **ΓΕΡΩ-ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ.** Γραμματεύς: **ΤΙΜΗΜΕΝΑ ΣΦΑΚΙΑ.** Ταμίας: **ΖΑΡΚΑΔΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΝΗΣ.** Σύμβουλοι: **ΖΗΛΕΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ, ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗ ΙΔΗ, ΠΑΤΡΙΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ, ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΑΡΚΑΔΙ.** Μέλη: **ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ, ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ, ΕΝΔΟΞΗ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ.** Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Δ/σις: Δ. Κ r r., Ἡράκλειον Κρήτης.

|ΚΖ' — 315|

Ἰδρύθη σύλλογος **«ΑΣΤΗΡ»** ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν. Πρόεδρος: **Εὐδλπις,** Ἀντιπρόεδρος: **Βέλγας,** Γραμματεύς: **Πάτερ Παχούμιος,** Ταμίας: **Κέντ-Ρεβανάκης,** Σύμβουλος: **Σταυραετός.** Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Δ/σις: Στυλιανὸν Ναουμίδην, Χατζηχρήστου, 15, Ἀθήνας.

|ΚΖ' — 316|

Ψηφίζω τὸ **Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες.**

Ρεπόρτερ

|ΚΖ' — 317|

Μηλολόνθη, Ἀσημίζα, Σόνια, Γιοῦ-Γιοῦ, ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σις: *Γόντικα,* Ἀσκληπιοῦ 34, Ἀθῆναι.

Φαρσὲρ

|ΚΖ' — 318|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΡΜΗΣ»
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΛΟΓΩΝ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ 1927

Πρόεδρος: ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ· Ἀντιπρόεδρος: ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ. Γραμματεύς: ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ. Ταμίας: ΔΟΥΞ ΤΗΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ.

— ΤΜΗΜΑΤΑ —

Ξεσπαθώματος: **ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ.**
Διαγωνισμῶν: **ΑΣΠΡΟΣ ΚΟΡΑΚΑΣ.**
Ἀντιπροσωπειῶν: **ΣΥΡΚΟΥΦ.**
Δημοψηφίσματος: **ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ**
Ἀποκαλύψεων: **ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΕΛΛΑΣ**

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ

Δεχόμεθα μέλη καὶ ἀντιπροσώπους. Αἰτήσεις δεκταὶ μέχρι τέλους Ἀπριλίου.

Διορίζομεν Ἀντιπρόσωπον Σουφλίου: **Ἀπόγονον Ἡρώων.**

Ἀντιπροσωπειῶν: **ΣΥΡΚΟΥΦ**

|ΚΖ' — 319|

Ἐπάνω σὲ μιὰ κάρτα γράψατε ἕνα ἀριθμὸν τῆς ἀρέσκειάς σας (1 — 20). Θὰ βραβευθοῦν τρεῖς. Συμμετοχὴ τρίδραχμος· προθεσμία δίμηνος. Παρακαλῶ ὅλους καὶ ὅλες νὰ λάβουν μέρος. Δ/σις: Κύριον Ἰωάννην Μπακόπουλον (διὰ Κελεμένη), ὁδὸς Φυλῆς 8, Ἀθῆναι.

Κελεμὲς

|ΚΖ' — 320|

ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΩ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ χρωματιστῶν καρτῶν καλλιτεχνικῶν ἢ τοπείων μὲ μιὰ ὁμορφη σκέψη. Προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα τρία βιβλία ἐκλεκτά.

ΣΚΑΝΔΑΛΙΑΡΑ

|ΚΖ' — 321|

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ τὸν διαγωνισμὸν τῆς **ΣΚΑΝΔΑΛΙΑΡΑΣ.**

ΑΕΛΙΑ, ΜΑΓΙΣΣΑ, ΜΟΡΕΛΛΑ

ΤΥΠΟΙΣ ΞΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 14, ΑΘΗΝΑΙ